

บทนำ

เขาได้ยินเสียงกระซิบ

เสียงกระซิบของปีศาจที่ตั้งอยู่ข้างหู

‘ดีแลน...ตื่นได้แล้วเพื่อน นายนอนมานานเกินไปแล้วนะ’

มันทั้งน่าหงุดหงิด น่ารำคาญ หนวกหู แต่ในขณะที่เดียวกันมันก็ทำให้เขากลับ

เขาคิดว่าตัวเองควรจะได้นอนหลับอย่างผาสุก แต่เสียงนั้นมันกระทบเข้ามาในโสตประสาท ถึขึ้น ๆ จนในที่สุด เมื่อถึงจุดที่เขาทนไม่ไหว เขาก็ต้องลืมตาตื่นขึ้นมาจนได้

และสิ่งแรกที่ได้เห็นคือ ห้องฟ้าสีครามที่มีก้อนเมฆปุกปุยลอยอยู่เป็นหย่อม ๆ เขาตื่นขึ้นมาบนพื้นหญ้าที่สูงต่ำไม่เท่ากัน ดูขึ้นแบบไร้ระเบียบไปตลอดทั้งแนวสายตา มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งที่เด่นสุดในพื้นที่แห่งนั้น มันห่างจากตัวเขาไปประมาณสามเมตร ใต้ต้นไม้นั้นมีม้านั่งที่ทำจากไม้อยู่อีกตัว และก็มีใครคนหนึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งนั้น

ดีแลนลุกขึ้นจากพื้น เดินไปหาชายหนุ่มปริศนาคนนั้น และเมื่อเขาเข้าไปอยู่ในระยะประชิด อีกฝ่ายก็เงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับส่งยิ้มประหลาดมาให้

“ห่วยดี” ชายคนนั้นทักอย่างเก๋อเขิน “เอ่อ ฉันชื่อแอรอน วู”

“ดีแลน อิกกินส์” พุดพลาวยื่นมือให้จับ ทั้งสองคนเขย่ามือกัน
 นิดหนึ่งพอเป็นพิธี “ยินดีที่ได้รู้จัก”

วูไม่พุดอะไรตอบเขา แค่อึ้งยิ้มซิด ๆ มาให้เท่านั้นเหมือนไม่รู้
 จะพุดอะไร แอรอน วูเป็นชายหนุ่มที่ประเมินจากสายตาแล้วน่าจะ
 อายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปด ผิวขาวออกไปทางซีด เรือนผมสีดำสนิท
 กับนัยน์ตาสีฟ้าที่ฉายแววหม่น ๆ เหมือนคนไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง

แต่จะว่าไป...นอกจากชื่อดีแลน อิกกินส์ของตัวเองแล้ว เขาก็
 นึกอะไรเกี่ยวกับตัวเองอย่างอื่นไม่ออกเลยแฮะ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเอง
 อายุน้อยกว่าหรือมากกว่าคนตรงหน้านี้ แม้แต่หน้าตาตัวเองยังจำ
 ไม่ได้ แล้วเขาก็ไม่สามารถมองเห็นหน้าตัวเองโดยที่ไม่ใช้กระจกหรือ
 อะไรที่จะสะท้อนเงาออกมาได้ซะใหม่ล่ะ

“คือ...มันอาจจะกะทันหันไปหน่อย” ในที่สุดวูก็พุดขึ้นหลังจาก
 ทั้งคู่ตกอยู่ที่ท่ามกลางความเงียบไปครู่หนึ่ง “แต่ฉันจะต้องไปแล้วละ ฉัน
 หมายถึง...ฉันตายไปแล้วนะ”

“อ่า” ดีแลนพุดสั้นสุด เขายังเรียบเรียงเรื่องราวไม่ค่อยได้เท่าไร
 จึงยังงง ๆ “หมายความว่าไง”

แอรอน วูยกยิ้ม มันฉายแววเศร้าหมองออกมาในครั้งนี้

“ฉันโดนรถชน หมอช่วยยื้อชีวิตร่างของฉันเอาไว้ได้ แต่พวกเขา
 ยื้อวิญญาณฉันไว้ไม่ได้ ไม่มีใครทำได้อยู่แล้วถ้าฉันคิดอยากจะทำ
 แบบนี้ แต่นั่นก็ไม่สำคัญหรอก ที่ฉันจะบอกก็คือต่อจากนี้นายต้องมา
 ใช้ชีวิตอยู่ในร่างฉัน...หรือนายจะเลือกไปกับฉันทั้ง ๆ แบบนี้เลยก็ได้
 นะ ฉันไม่ถือหรอก”

“ไปกับนาย...” ด้วยความที่เป็นคนหัวเร็ว แม้จะยังงุนงงกับ
 สถานการณ์ฉับพลันนี้ แต่ดีแลนก็เข้าใจความหมายทันที “หมายถึงตาย
 ไปพร้อม ๆ กับนายนะเหรอ”

“ถูกต้อง”

“แต่ฉันเลือกจะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็ได้ใช่ไหม”

“ใช่ แต่ต้องเป็นในร่างฉันนะ เพราะร่างของนายน่าจะตายไปแล้ว”
เวรกรรม ไข่ความจริงที่กระหน่ำซัดเข้ามาทีเดียวพวกนี้มันอะไร

กัน

“ฉันตายได้ยังไง”

“เอ่อ โทษที ฉันเองก็ไม่รู้เรื่องนั้นเหมือนกัน”

“แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าฉันตายแล้ว”

วู๋นึ่งคิดไปครู่หนึ่งเพื่อเรียบเรียงคำพูด

“อือ...ก็การที่นายมาอยู่ตรงนี้ แถมยังพร้อมจะเข้าไปอยู่ร่างฉันแบบนี้ ก็แปลว่านายตายไปแล้วนะสิ คือฉันก็ไม่ได้เข้าใจลึกซึ้งหรือรู้อะไรละเอียดหรอกนะ ก็แค่...เอ่อ คิดว่าเป็นอย่างนั้น”

“ฉันยังไม่อยากตาย” บ้าเหรอ มีโอกาสได้เลือกว่าจะอยู่หรือจะตาย ใครจะไปเลือกตาย “นายเองก็เหมือนกัน คิดดีแล้วหรือที่จะไม่กลับไปใช้ชีวิต ถ้าฉันได้เข้าไปอยู่ร่างนายละก็ ฉันไม่คืนให้แล้วนะ”

“ตามสบายเลย ฮิกกินส์” คนผมดำยิ้มเหยียด “อยู่ร่างฉันนะ มันไม่สนุกเท่าไรหรอก”

แล้วจากนั้นผู้ชายคนนั้นก็หายไป รู้ตัวอีกที ดีแลนก็ยืนอยู่คนเดียวในสนามหญ้าสีเขียวที่ไกลสุดลูกหูลูกตาเสียแล้ว

จากนั้นเสียงปีศาจนั้นก็กระซิบข้างหูเขาอีกครั้ง

‘ดีแลน...ตื่นได้แล้วเพื่อน นายนอนมานานเกินไปแล้วนะ’

ไต่ปีศาจนี้มันพูดเป็นอยู่ประโยคเดียวหรือไงนะ

ร่างที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงสะดุ้งเฮือกสุดตัว เขาได้ยินเสียงก้อนเนื้อข้างซ้ายเต้นตึกตักอย่างรุนแรงราวกับมันจะกระดอนออกมาจากอกได้

เขาได้ยินเสียงอุทานของใครบางคนดังที่ข้างเตียง คนคนนั้นรีบวิ่งออกไปตามแพทย์ให้มาดูอาการเขา

ความรู้สึกแรกที่ธำโสมเข้ามาในวินาทีที่ลืมตามองเห็นเพดาน คือความหวาดกลัว เหมือนคนที่เฉียดเข้าใกล้ความตายแต่ก็รอดมาได้ อย่างหวุดหวิดไม่น่าเชื่อ

ชายหนุ่มคนหนึ่งในชุดกาวน์เข้ามาพร้อมกับกระดานขนาดเอสี่ จากนั้นก็เริ่มถามอาการเขา สมองทุกส่วนยังเบลอ เขาไม่ค่อยรู้สึกอยากตอบหรือพูดอะไรเท่าไร นางพยาบาลที่เป็นคนเดียวกับที่ไปตามหมอมมาจึงถูกลูกจูงหน้ามาให้แทน ส่วนหมอ...ก็เหมือนจะพูดคนเดียว เพราะคนไข้ไม่ให้ความร่วมมือเอาเสียเลย

“ตอนนี้อาการของคุณฟื้นดีขึ้นแล้วนะครับ คุณดู”

ชื่อที่ถูกเรียกเหมือนเรียกสติของดีแลนกลับมาได้ เขาหันกลับไปมองหน้าคนพูด

“เดี๋ยวยังไงให้คุณนอนดูอาการอีกสักกระยะ แล้วมาดูอีกทีว่าคุณจะออกจากโรงพยาบาลได้เมื่อไหร่ ส่วนเรื่องคุณแม่...ไม่ต้องตกใจนะครับ ทางเราจะรีบติดต่อให้ ถ้าท่านหาเวลามาได้คงรีบมาหาคุณอย่างแน่นอน ไม่ต้องใจเสียไปนะครับ”

พูดเองเออเองเสร็จสรรพ แพทย์หนุ่มก็หายออกจากห้องไป ปล่อยให้พยาบาลสาวคนเดิมคอยดูแลเขาแทน

ดีแลนออกปากว่าอยากเข้าห้องน้ำ เจ้าหล่อนเลยช่วยพยุงเขาไป เขามองตัวเองในกระจกเงาที่ติดอยู่บนฝาผนัง

ร่างของชายหนุ่มวัยประมาณสิบแปดปี เส้นผมสีดำกับนัยน์ตาสีฟ้าสะท้อนกลับมาให้เห็น สภาพค่อนข้างทรุดโทรมสมเป็นผู้ป่วยที่โง่ความตายกลับมาได้ครั้งหนึ่ง

ไต่

ดูเหมือนว่าเขาจะมาอยู่ในร่างของแอรอน ดูเข้าไปให้จริงๆ แล้ว แม้ว่าเขาจะไม่แน่ใจว่าตัวตนเดิมที่แท้จริงของตัวเองเป็นใคร หรือมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร แต่เขาคือดีแลน อีกกินส์ไม่ผิดแน่ ไม่ใช่แอรอน วูที่เขากำลังใช้ร่างอยู่ตอนนี้

‘ยินดีต้อนรับกลับมาสู่โลกของการมีชีวิตนะ ดีแลน’
ไอ้เสียดังนี้มาหลอกหลอนเขาอีกแล้ว
‘ฉันคิดถึงนายแทบแย่เนอะ’
ถามกันสักคำใหม่ว่าเขาคิดถึงมันรีเปล่า

บทที่ 1

ดีแลนใช้เวลาพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเกือบสองเดือน
ระหว่างนั้นเขาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการศึกษาเกี่ยวกับเด็กหนุ่มที่ชื่อ
แอรอน วู หรือคนที่เขาใช้ร่างของเจ้าตัวอยู่นั่นเอง

แน่นอนว่านั่นหมายถึงการตัดเวลาที่เขานอนชมออกไปซะนะ
แล้วก็พวกช่วงเวลาที่เขาพยายามขับไล่เสียงประหลาด ๆ ในหัวที่ตั้ง
แหว่งมาให้ได้ยินอยู่เป็นครั้งคราว

“คุณหมอครับ” เขาเคยตัดสินใจถามผู้เชี่ยวชาญครั้งหนึ่ง “บาง
ครั้งผมได้ยินเสียงแปลก ๆ ในหัว เหมือนเขาพยายามจะพูดกับผม ผม
ผิดปกติอะไรหรือเปล่าครับ”

แพทย์หนุ่มคนนั้นเลิกคิ้วก่อนจะยิ้มแล้วอธิบายทฤษฎีให้ฟัง

“ไม่ต้องห่วงนะครับคุณวู บางทีอาจเป็นเพราะคุณได้รับการ
พักผ่อนไม่เพียงพอ แล้วร่างกายก็ยังไม่ฟื้นตัวดี แกรมยังเจอเหตุการณ์
น่าสะเทือนใจมาอีก ก็อาจมีบ้างที่ได้ยินเสียงแหว่งแปลก ๆ แต่ไม่ต้อง
กังวลนะครับ อาการพวกนี้จะดีขึ้นตามลำดับ”

เขาพยักหน้ารับแต่ในใจรู้สึกเหมือนสิ่งที่หมอหนุ่มพูดช่างขัดกับ
สิ่งที่เขากำลังสัมผัสอยู่เหลือเกิน

ก็คุณหมอบอกว่าถ้าเขาอาการดีขึ้น เสียงพวกนี้มันก็จะค่อย ๆ หายไปไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมถึงเขารู้สึกว่าร่างกายแข็งแรงขึ้นเรื่อย ๆ เท่าไร เสียงที่กระซิบอยู่ในหัวนี่ก็ดังมากขึ้นเท่านั้นกันนะ

และทันทีที่ชายหนุ่มคนนั้นจากไป เสียงที่เขาพูดถึงก็หัวเราะ แผลวเบาอยู่ในหัว

‘คิดจะถามเรื่องฉันจากหมอเขียวเหรอ อาการหนักไปรีเปลา’

ดีแลนทำเป็นไม่ได้ยินเสียงนั้น เขาค่อย ๆ หย่อนตัวลงจากเตียง แล้วเดินไปที่โซฟาซึ่งมีกระเป๋าเป้ซึ่งออเดรย์ วู แม่ของแอรอนเอามา ให้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ในนั้นมีสารพัดข้าวของที่เป็นของเจ้าของร่างที่เขาใช้อยู่

พูดถึงออเดรย์ วูแล้ว นี่ก็อีกคนที่เขารู้สึกว่าแปลก เจ้าหล่อนพร่ำบอกว่าเป็นห่วงแล้วก็ส่งสารแอรอนเสียเหลือเกิน แต่ทั้งที่เป็นแบบนั้นหล่อนก็ไม่ค่อยโผล่หน้ามาเยี่ยมลูกชายของตัวเองสักเท่าไรนัก ดีแลนไม่ได้เจ็บปวดหรือน้อยใจกับเรื่องนั้นเพราะออเดรย์ไม่ใช่แม่เขา แต่ลองคิดในมุมกลับ ถ้าเขายังเป็นดีแลนคนเดิมแล้วแม่ไม่มาเยี่ยมตอนที่เขานอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลบ่อย ๆ ละก็ เขาคงเสียใจไม่น้อยแน่

‘ดีแลน นายจะทำยังไงต่อ’ เสียงนำรำคาญนั้นขัดความคิดของเขาอีกครั้ง ‘จะอยู่แบบนี้ตลอดไปงั้นเหรอ ฉันว่าหลัง ๆ มานี้นายสวมบทบาทเป็นแอรอนได้ดีเกินไปรีเปลา’

แล้วจะให้เขาทำยังไงล่ะ...

แน่นอนล่ะว่าช่วงแรก ๆ ที่เขารับรู้ความจริงข้อนี้มันทำเอาเขาลับสนแล้วถึงงวยไปหมด เด็กหนุ่มสารภาพตามตรงว่ารู้สึกกลัวกับเหตุการณ์ที่ไม่สามารถอธิบายด้วยหลักวิทยาศาสตร์ได้แบบที่เขากำลังเผชิญ แต่เพราะความอ่อนเพลียทางร่างกายที่มีมากกว่าทำเอาเขาไม่ค่อยมีแรงหรือเวลาฟุ้งฟายเรื่องนั้นเท่าไร

เขาแค่อยากกลับบ้าน...

แต่พอคิดถึงเรื่องที่ว่าตอนนี้บ้านของเขาก็คือบ้านของแอรอน

แล้วดีแลนก็ไม่ค่อยรู้สึกอยากไปอยู่เท่าไร หลังจากเขาสังเกตแล้วก็เก็บข้อมูลของแอรอนมาได้พักใหญ่ ดีแลนก็รู้ว่าแอรอนอาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมัธยมปลายที่เจ้าตัวเรียนอยู่สักเท่าไร ส่วนบ้านจริงๆ ของเจ้าตัวก็คือบ้านของออเดรย์...แค่เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นมาเยี่ยมลูกชายที่ถูกรถชนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดแค่สามครั้งในเวลาสองเดือนแล้ว...ดีแลนเดาว่าบ้านก็คงไม่ใช่สถานที่ที่อบอุ่นเช่นกัน

‘นายอยากกลับบ้านนั้นหรือ’ เสียงยียวนนั้นแทรกเข้ามาอีกแล้ว ‘บ้านไหนล่ะ’

“บ้านของฉัน” เด็กหนุ่มพึมพำตอบอย่างพลอดต้ว อีกหน่อยถ้าหมอวินิจฉัยว่าเขาเป็นบ้าด้วยก็คงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจอะไรเลย

‘กลับไปแล้วจะทำอะไรได้ อย่าลืมหิวนายไม่ใช่ดีแลนแล้ว แค่รั้วประตูบ้าน ผ่านยามรักษาความปลอดภัยที่ด่านหน้าคงยังฝ่าไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำมั้ง’

นั่นเป็นความจริงที่ดีแลนไม่เถียง เขาจำได้ดีว่าบ้านหลังเดิมของตัวเองใหญ่โตโอ้อ่าและมีระบบรักษาความปลอดภัยเข้มงวดเพียงใด

‘แต่นายถามเองว่าฉันจะทำยังไงต่อไปไม่ใช่หรือ’ ดีแลนถามกลับเสียงในหัวด้วยความคิดของตัวเอง เขากำลังสันนิษฐานว่าตัวเองประสาทกลับไปแล้วที่คุยตอบได้กับเสียงในหัว แต่ก็นั่นแหละ ถ้าไม่มีใครรู้ว่าเขาประสาทกลับไปไม่ใช่ปัญหาอะไรไม่ใช่หรือ

‘ก็จริงนะ แต่บางทีตอนนี้อาจไม่ใช่เวลาที่เหมาะที่จะกลับไปก็ได้’

‘ทำไม’

‘ก็นายยังไม่ค่อยแข็งแรงไม่ใช่หรือ เดินตรง ๆ ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ’

‘หมอจะให้ฉันออกจากโรงพยาบาลวันมะรืนแล้ว’

‘อ้อหรือ แล้วนายคิดว่าตัวเองจะกลับบ้านที่ไม่ใช่ของตัวเองได้’

ในสภาพแบบนี้เธอ'

ดีแลนนิ่งคิดไปครู่ใหญ่ เขาเรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างเกี่ยวกับ แอรอนได้แล้ว และเขาก็เข้าใจชัดเจนว่าสังคมของแอรอนกับของเขาเองแตกต่างกันแบบที่หาจุดร่วมไม่เจอ

แล้วอยู่ ๆ เด็กหนุ่มก็นึกครีမ်อะไรบางอย่าง เขาเสิร์ชหาชื่อตัวเองผ่านอินเทอร์เน็ตที่ฝึกใช้จนคล่อง พาดหัวข่าวแรก ๆ ที่เขาเจอหนีไม่พ้นเรื่องการยกยอปอปั้นถึงความโดดเด่นของเขา

'ดีแลน อิกกินส์ อัศจรรย์ะทายาทตระกูลดังเจ้าของเหรียญทองโอลิมปิกวิชาการ สาขาวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์'

'ผู้ชนะเลิศในการแข่งขันเปียโนระดับภูมิภาคตกเป็นของดีแลน อิกกินส์ที่เป็นตัวเต็งอย่างที่คาดการณ์ไว้'

'บทสัมภาษณ์ของอิกกินส์ ลูกชายคนเดียวของตระกูลดังด้านเภสัชศาสตร์'

และบล่า ๆ ๆ

เขารู้อยู่แล้วว่าที่บ้านทำธุรกิจเกี่ยวกับการขายยา รู้ด้วยว่าธุรกิจที่ว่าใหญ่เป็นอันดับต้น ๆ ของโลก บริษัทเอชไอฟาร์มาส์ก็ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยทวดของแม่เขาได้แล้ว หรืออาจจะยาวนานกว่านั้น ดีแลนไม่ค่อยได้ให้ความสนใจอะไรกับมันมากเพราะเขายังเป็นแค่เด็กชายที่ไม่สนใจเรื่องธุรกิจครอบครัว

ดังนั้นไอ้ข่าวที่เขาเจออยู่นี้จึงไม่ใช่สิ่งที่น่าสนใจสำหรับเขา

แต่พาดหัวข่าวที่เกี่ยวกับเขาในประเด็นต่อ ๆ มาต่างหากที่ควรให้ความสำคัญ

'ข่าวใหญ่! ลูกชายของตระกูลดังถูกลักพาตัว'

ดีแลนคลิกเข้าไปอ่านแทบจะในทันที ได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นรัวขึ้นด้วยความตื่นเต้นระคนหวาดหวั่น

เขามัวแต่หาข้อมูลเกี่ยวกับแอรอนเพราะตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตในร่างนี้ให้ราบรื่น แต่เขาลืมหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง

ไปได้

ดีแลนเลื่อนหน้าจอมาจนถึงย่อหน้าที่สามแล้วต้องพ่อก
ลมหายใจลงนิดหนึ่ง

เรื่องที่เขาโดนลักพาตัวนี่เกิดขึ้นตอนที่เขาอายุประมาณเจ็ดขวบ
และตัวเขาเองก็ยังไม่จำเรื่องได้วาง ๆ

ตั้งนั้นแล้วนี่จึงไม่ใช่สาเหตุที่เขาตาย ว่าแต่นี้ไม่มีข่าวที่ระบุเลย
หรือว่าเขาตายได้ยังไงแล้วเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

‘นายคิดว่าตัวเองตายเพราะโดนลักพาตัวหรือ’ เสียงในหัวเขา
กลัวหัวเราะอย่างน่าทึ่ง ‘เออ จะว่าไปก็ตกลงดิเนะ นายไม่รู้จริง ๆ หรือ
เนี่ยว่าตัวเองตายได้ยังไง’

“หนวกหูน่า” ดีแลนพิมพ์ พยายามตั้งสมาธิอ่านสิ่งที่อยู่ใน
หน้าจอหัวข้ออื่น ๆ แล้วเด็กหนุ่มก็ต้องนั่งงั้นไปเมื่อเจอข่าวที่มีเนื้อหา
เล่าว่าดีแลน อีกกินส์หนีออกจากบ้านเมื่อห้าปีก่อน หลังจากนั้นไม่ว่า
เขาจะพยายามหาเรื่องเกี่ยวกับตัวเองอีกเท่าไร สิ่งสุดท้ายที่ทุกคนได้
รับรู้คือเขาหนีออกจากบ้านและหายสาบสูญไปอย่างปริศนา

แปลว่าทุกคนยังไม่รู้ว่าเขาตายแล้วสินะ...?

แล้วแม่ของเขาละ เรเซลรู้รีเปล่าว่าเขาตายแล้ว

‘มันไม่สำคัญหรอกน่า ดีแลน’ เสียงในหัวเขาดังขึ้นมาอีกครั้ง
คราวนี้มันแจ่มชัดขึ้นยิ่งกว่าเมื่อกี้ด้วยซ้ำ แถมเสียงที่สะท้อนอยู่ในนั้น
ก็ฟังดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด ‘ยังไงชะนายก็ตายมาตั้งห้าปีแล้ว ไม่มี
ประโยชน์ที่จะคิดถึงมันหรอก’

“นาย...” ดีแลนพิมพ์ “เสียงของนาย---”

“คุณวูคะ”

ดีแลนสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจก่อนจะหันไปตามเสียงเรียก
ของนางพยาบาลที่โผล่หน้าเข้ามาในห้อง

“ครับ?”

“ไว้ นี่นั่งเล่นคอมพิวเตอร์อีกแล้วหรือคะ คุณหมอบอกให้นอน

พักเยอะๆ ไม่ใช่เหรอ” หล่อนว่าขณะวางของว่างสำหรับผู้ป่วยลงบนโต๊ะ เป็นอันว่าดีแลนก็ต้องจบการสนทนากับอะไรในหัวแต่เพียงเท่านั้น เขาไม่อยากอยู่โรงพยาบาลนี้ต่อเพื่อรักษาโรคคนบ้านี้หรอก...

ดีแลนมาอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์ของแอรอนในอีกไม่กี่วันต่อมา
ออเดรียใจดีพอที่จะขับรถมาส่งเขาแล้วจากไปในเวลาที่รวดเร็วพอๆ กับตอนที่มา

ดีแลนทำเป็นไม่สนใจกับความห่างเหินของสองแม่ลูกคู่นี้ ที่เขารู้คือพ่อของแอรอนเองก็หย่ากับออเดรียมานานแล้ว ความทรงจำของแอรอนยังคงตกค้างอยู่ในร่างกายนี้ทำให้ดีแลนรับรู้เรื่องราวหลายอย่างเกี่ยวกับเจ้าของร่าง ส่วนความทรงจำของตัวเอง...เหมือนยังเลื่อนๆ รางๆ อยู่บ้าง แจ่มชัดอยู่เป็นบางเรื่อง บางเรื่องก็เหมือนภาพเบลอลๆ ที่ถึงแม้พยายามเพ่งมองก็มองไม่เห็น เสียงปีศาจที่อยู่ในหัวเขาบอกว่าเขาเพิ่งฟื้นขึ้นมาหลังจากหลับไปตั้งห้าปีก็ต้องใช้เวลาบ้างกว่าจะนึกออก

ไม่ว่าจะยังงี้ก็ตาม ตอนนีเขามาอยู่ในห้องพักเล็ก ๆ รก ๆ ของแอรอนแล้ว และหลังจากนี้ไปอีกทั้งชีวิต เขาก็อาจจะต้องอยู่แบบนี้ไปตลอด เพราะงั้นคงจะดีกว่าถ้าเขารีบ ๆ ทำตัวให้ชิน

‘ว่าแต่นายเรียกฉันว่าปีศาจเหรอ’ เสียงในหัวนั้นดังขึ้นอย่างเรงร่า ‘เสียมารยาทชะมัด’

“แต่คุณนายจะชอบนี่” เขาว่าขณะสำรวจกาน้ำร้อนในห้องพัก ยังมีน้ำหลงเหลืออยู่ก้นกระดิก คำถามคือมันอยู่แบบนี้มากี่เดือนแล้วเท่านั้นเอง

‘ฉันเฉยๆ นายอยากเรียกอะไรก็เรียกเลย’

“นายเป็นเพื่อนในจินตนาการของฉันรีเปล่า”

ดีแลนได้ยินเสียงไ้ปีศาจนั้นหัวเราะ

“ฉันเป็นทุกอย่างของนายได้ อยากให้ฉันเป็นอะไรก็ตามสบาย

เลย”

คราวนี้เด็กหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น เสียงที่เฟิงไต้ยีนมันชัดเจนมากจริง ๆ มากจนเหมือนมันหลุดออกมาจากหัวของเขาได้แล้ว

“ฉันว่านายเหมาะที่จะเป็นปีศาจแล้วละ” ดีแลนว่าพร้อมกับหันไปมองรอบตัว มือยังสาละวนอยู่กับการเทน้ำออกจากกระตักน้ำร้อน ตั้งใจว่าจะหาโกโก้ดื่มให้ผ่อนคลายลงกว่านี้สักนิดแล้วจึงจัดการเก็บห้องรก ๆ นี้ให้เข้าที่

เสียงปีศาจโรคจิตที่ติดหนึบอยู่ในหัวเขาหัวเราะเสียงใสทีเดียว

“ได้สิ ดีแลน ถ้านายอยากให้ฉันเป็นปีศาจนักรบก็ ฉันเป็นให้ นายก็ได้”

แล้วอยู่ ๆ เด็กหนุ่มก็ชะงักการกระทำทั้งหมดของตัวเองลง ออกข้างซ้ายขวาบั้นขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล เขาก็คิดอยู่แล้วว่าเสียงที่ไต้ยีนตลอดสองเดือนที่ผ่านมาเนี่ยมันช่างคุ้นเคยอย่างแปลกประหลาด แล้วตอนนี้เขาก็ตันนึกออกว่าเสียงของหมอนี่เหมือนกับเสียงของใคร

“ดีแลน...” ดีแลนในร่างของแอรอนพึมพำขึ้นมาอย่างไม่อยากจะเชื่อ ในที่สุดเขาก็รู้สึกตัวจนได้ เพราะตอนนี้เขาดันมาอยู่ในร่างคนอื่นแถมยังโตกว่า ทำเอาเด็กหนุ่มไม่ทันฉุกใจคิด “เสียงนี้มัน...เสียงของตัวเอง”

“เสียงของนายเมื่อห้าปีก่อน” คนที่กระซิบอยู่ข้างหูแก แล้วทันใดนั้นเบื้องหน้าเขาก็มีเด็กชายอายุสิบสามปีที่มีขนตาสีฟ้าคมกริบกับรอยยิ้มเย็น ๆ ที่ทำให้เจ้าตัวดูโตเกินวัยปรากฏขึ้นมา ดีแลนกระซิบที่จับบนกาน้ำร้อนแน่นขึ้น น้ำก็อกที่เขาเปิดทิ้งไว้ยังกระทบลงมาไม่ขาดสาย “ในที่สุดก็รู้ตัวสักทีนะ ดีแลน”

“ทำไม” เขามองเด็กชายที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้เดี่ยวที่สภาพค่อนข้างเก่า “นี่มันเรื่องอะไรกันแน่”

“ทำไมงั้นเหรอ” เด็กชายตรงหน้าเขาก็มือขึ้นสำรวจเล็บที่ถูกตัดอย่างประณีตของตัวเอง เสื้อผ้าของเจ้าตัวค่อนข้างล้ำสมัยเมื่อ

เทียบกับสิ่งที่เด็กอายุไล่เลี่ยกันได้ หากแต่ละตัวแถมองด้วยตาเปล่าก็เห็นชัดแล้วว่าเป็นของแบรนต์มีราคา

“นายคือฉัน”

เด็กชายเงยหน้าขึ้นมายกยิ้มให้

“นายเมื่อห้าปีก่อนต่างหากล่ะ”

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันแน่”

ดิแลนในวัยเด็กไม่ตอบ หากเจ้าตัวหันหน้ามองไปรอบ ๆ สำนวณอะพาร์ตเมนต์ของแอรอนด้วยสายตาที่ไม่บ่งบอกอารมณ์

“นี่ฉันประสาทกลับไปแล้วจริง ๆ ไช้ไหม หรือว่านายเป็นปีศาจจริง ๆ”

เด็กชายเจ้าของเรือนผมสีทองที่ถูกตัดแต่งอย่างดีจนเกินวัย เป็นอนหน้ากัลป์มามองคนถามด้วยสายตาว่างเปล่า มองเด็กหนุ่มในวัยสิบแปดปีที่อยู่ในเสื้อยืดกางเกงยีนที่ดูไม่ได้มีราคาค่างวดอะไรตั้งแต่หัวจรดเท้า แม้จะไม่มีร่องรอยของความเหยียดหยันในการมองนั้น แต่ดิแลนก็รู้สึกได้ว่าหน้าของตัวเองร้อนขึ้นด้วยความอับอาย

แน่นอนว่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ในร่างของคุณหนูดิแลน อิกกินส์ผู้แสนร่ำรวย เขาไม่ได้นึกเหยียดหรือรังเกียจคนที่ยากจนหรือมีเงินน้อยกว่า แค่คิดว่ามันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับตัวเองก็เท่านั้น แต่พอมาตอนนี้ที่เขาต้องมาอยู่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำลงจากที่เคยอยู่ มันก็ชวนให้รู้สึกแสบกับตัวเองเหมือนกัน

ยิ่งเห็นใบหน้าของตัวเองยกยิ้มเย็นมาให้แบบนี้แล้วยิ่งทำให้ดิแลนรู้สึกขุ่นลุก เด็กชายในวัยสิบสามปีพูดต่อเรียบ ๆ

“นายจะคิดว่าฉันเป็นปีศาจมันก็เป็นสิทธิ์ของนาย ดิแลน แต่ถ้านายถามฉันละก็นะ ฉันว่าคนที่ตายไปแล้วเมื่อห้าปีก่อนอย่างนายมายืนอยู่ตรงนี้ฟังดูเหมือนปีศาจมากกว่าซะอีก”

บทที่ 2

ดีแลนนั่งผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบโดยมีเด็กชายอีกคนยืน
กอดอกหลังพิงประตูมอกรองเท้าซ่อมซ่อมของเขาที่น่าสงสัยว่าจะไม่เคย
ผ่านการซักมาเลยสักครั้งตั้งแต่ซื้อมา

เด็กหนุ่มทำเป็นมองไม่เห็นร่างของตัวเองในวัยเด็ก ตั้งแต่ที่เขา
มองเห็นเจ้าหมอนี่เขาก็เฝ้านึกตลอดว่าทั้งหมดเป็นแค่จินตนาการของ
เขา เพราะแค่เรื่องที่ว่าเขามาอยู่ในร่างของใครคนอื่นก็น่าปวดหัวมาก
พอแล้ว แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่ให้ความร่วมมือเลยสักนิดเพราะคอย
ชวนเขาคุยนั่นนี่แล้วก็ชอบพูดอะไรที่ฟังดูเป็นปริศนาให้เขาสับสน
อยู่เรื่อย

อย่างตอนนี้เองไอ้ปีศาจที่หน้าเหมือนเขาก็กำลังพูดจาอะไร
ไม่เข้าทำอีกแล้ว

“นายแน่ใจหรือว่าจะไปโรงเรียนจริงๆ”

“แน่ใจสิ” ดีแลนตัดบท คิ้วกระเป๋าก็ไปใส่อุปกรณ์การเรียน
เอาไว้พร้อมขึ้นสะพานหลัง ปีศาจตัวน้อยผมทองยกไหล่ทีหนึ่ง

“ก็ตามใจแล้วกัน ถึงแม้ฉันจะไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรก็เถอะ ไป
เรียนมัธยมปลายทั้งที่จริง ๆ นายอายุแค่สิบสามปี ขอให้โชคดีแล้วกัน”

“ฉันทบทวนบทเรียนมาแล้ว” ดีแลนได้ก้มกลับเสียงเรียบ ยึดตัวขึ้นตรงก่อนจะเปิดประตูแล้วก้าวออกไปด้านนอก ปีศาจของเขายังคงเดินตามมาติด ๆ ด้วยท่าทีสบาย ๆ ดีแลนสังเกตเห็นหลายครั้งแล้วว่าเด็กชายคนนี้จะคอยตามเขาแทบจะตลอด ปราบกฏตัวให้เห็นเป็นส่วนใหญ่ หรือบางครั้งก็หายไปเสียเฉย ๆ

แต่เหมือนชั่วโมงนี้เจ้าตัวจะอยากอยู่ด้วย

“ฉันก็ไม่ได้ว่าเรื่องเรียนเป็นปัญหาสักหน่อย มันสมองระดับนายแล้ว กับอิคเคโจทย์เลขของเด็กม.ปลาย?” ดีแลนคนเด็กสายหัว “ฉันว่านายทำโจทย์ทั้งหมดนั้นได้ตั้งแต่เมื่อห้าปีที่แล้วอยู่แล้ว”

“ฉันไม่ประมาทน่าจะดีกว่า”

“โทษทีเถอะ นายว่าไงนะ ฉันขอบอกตามตรงเลยว่าไอ้การที่นายจะไปโรงเรียนมัธยมปลายทั้ง ๆ แบบนี้นะเป็นอะไรที่ประมาทมากกว่า”

ดีแลนทำเป็นเมินขณะที่ก้าวเข้าไปตามทางเพื่อมุ่งหน้าไปยังป้ายรถบัส แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่ยอมปล่อยให้เขาไปง่าย ๆ

“นี่ ดีแลน ฟังนะ เรื่องที่นายควรกังวลนะไม่ใช่เรื่องเรียน แต่เป็นเรื่องของสังคมและการใช้ชีวิตต่างหาก นายประมาทเกินไปรีเปล่าที่คิดว่าตัวเองจะรับมือได้”

“ฉันก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะรับมือได้นี้” เด็กหนุ่มตอบตรง ๆ “แต่ มันจะเลวร้ายสักแค่ไหนกันเชียว แ่สุดท้ายก็แค่ตายอีกครั้งเอง ฉันตายมาแล้วครั้งหนึ่ง จำไม่ได้หรอก”

ปีศาจตัวน้อยของเขาเงิบไปทันที ดีแลนในร่างเด็กน้อยมักจะนั่งไปเสมอเวลาที่เขาพูดถึงความตายของตัวเอง เขาเคยเปิดปากถามเด็กชายมาหลายครั้งแล้วว่าเขาตายได้ยังไง ตายด้วยอะไร แต่ทุกครั้งอีกฝ่ายก็จะบ่ายเบี่ยง ไม่ก็พูดแค่ว่าเขาต้องนึกให้ออกเอง แต่ต่อให้พยายามนึกยังไงก็นึกไม่ออกนี่สิ...

“ดีแลน นายบอกว่านายก็คือฉันเองใช่ไหม”

“หืม?” ดีแลนอีกคนเอียงคอ “ใช่”

“นั่นทำไมนายบอกฉันไม่ได้ล่ะว่าฉันตายเพราะอะไร” ดีแลนในร่างแอรอนว่า แล้วก็ต้องถอนหายใจเพราะอีกฝ่ายแค่เงยไปทั้ง ๆ แบบนั้นเลยไม่ยอมพูดอะไร

“ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองประสาทกลับไปแล้วเลย”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะมีแค่ฉันคนเดียวที่เห็นนาย” ดีแลนบ่น “และถ้าคนอื่นเห็นว่าฉันกำลังพูดกับอากาศแบบนี้ เขาต้องหาว่าฉันบ้าแน่ ๆ”

“นั่นก็เลิกพูดสักทีสิ”

เป็นแบบนี้ไป

ดังนั้นดีแลนจึงเงยไป เดินมาเรื่อย ๆ จนเกือบถึงป้ายบัลที่ต้องขึ้น เด็กหนุ่มจึงเปิดปากอีกครั้ง

“แล้วตกลงว่าฉันตายได้ยังไง”

ปีศาจของเขาแกลังทำเป็นไม่ได้ยิน

“ก็ได้ ฉันนายคิดว่าทำไมฉันถึงนึกไม่ออกว่าตัวเองตายได้ยังไง”

คราวนี้เด็กชายผมทองยอมเบือนหน้ากลับมาหาเขา นัยน์ตาสีฟ้าฉายแววระมัดระวังแต่ก็ยอมเปิดปาก

“สมมุติว่านายกำลังเดินกลับบ้านอยู่บนถนน”

“อือฮึ”

“แล้วมีใครคนหนึ่งดักทุบหัวนาย ลากนายไปที่มุมอับแล้วก็ฆ่านายทิ้งทั้ง ๆ แบบนั้น นายจะมีวันรู้ไหมว่าใครเป็นคนฆ่านาย”

ดีแลนอ้าปากค้าง แต่นึกตามก็ทำเอาใจเขาต้องลอบกลิ่นน้ำลายด้วยความหวาดหวั่นแล้ว

“ฉันตายแบบนี้หรือ”

“เปล่า ก็แค่สมมุตินะ จำได้ไหม”

แต่เขาไม่เชื่อคำพูดของหมอนี่เท่าไร

ดีแลนก้าวเท้าเข้าไปในตัวอาคารสภาพกลางเก่ากลางใหม่

เด็กหนุ่มยังคงรักษาทำที่นิ่งเฉยได้ดีแม้ว่าในใจจะตื่น ๆ กับผู้คนรอบตัว ไม่น้อย และไม่รู้ว่าเขาคิดไปเองหรือเปล่า แต่เหมือนหลาย ๆ คนหันมามองทางเขาแล้วหันหน้ากลับไปกระซิบกับเพื่อน บางคนแคะมืองนิดหนึ่งแล้วก็เดินหลบไปอีกทาง ดีแลนกำลังภาวนาให้นั่นเป็นสิ่งที่เขาคิดไปเอง

เขาเดินมาหยุดที่หน้าลิฟต์เกอร์ของแอรอน...ซึ่งต่อจากนี้ไปมันจะเป็นลิฟต์เกอร์ของเขา จากนั้นเจ้าตัวก็เริ่มสำรวจตัวของภายใน มีหนังสือเรียงกับสมุดสองสามเล่ม ดูจิตซิดไม่สมกับเป็นลิฟต์เกอร์ของเด็กไฮสคูลเท่าไรถ้าถามดีแลน เขามีอิมเมจแบบเด็ก ๆ ว่าพวกเด็กม.ปลายชอบแหย่ลิฟต์เกอร์เวอร์ ๆ

“ไง ไอ้ตุ๊ด” ใครบางคนทักเขาจากด้านหลัง ดีแลนหันกลับไปมองพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “ไต่รถประชิดรักไม่สำเร็จหรือจะ ได้ยินมาว่าเจเรมีไม่ไปเยี่ยมนายเลยนี่?”

“เจเรมี?” ดีแลนเอียงคออย่างงง ๆ เขารู้สึกได้ถึงบรรยากาศคุกคามหน่อย ๆ จากกลุ่มคนทั้งสามตรงหน้า นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ เริ่มกระซิบและหันมามองกันอย่างสนใจ นี่มันเหมือนในหนังวัยรุ่นที่เขาเคยดูกับสเปนซ์ ลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดเลย แต่เพราะนั่นไม่ใช่แนวหนังที่ทั้งเขาและสเปนซ์ชอบดูกันเท่าไร สุดท้ายพวกเขาทั้งคู่ก็ชอบอะไรที่แฟนตาซีหรือไม่ก็บู๊แอคชั่นไปเลยมากกว่า เขาไม่คิดว่าไอ้การหาเรื่องในโรงเรียนหน้าลิฟต์เกอร์แบบนี้จะมีอยู่ในชีวิตจริงด้วยซ้ำ

“ก็คนที่นายส่งจดหมายสารภาพรักก่อนจะปิดเทอมไง” ผู้ชายคนที่เข้ามาทักเขาพูดพร้อมกับหันไปกอดคอเพื่อนอีกคนอย่างล้อเลียน “อ่า เจเรมีที่รัก ฉันมีบางอย่างอยากจะสารภาพ ช่วยอะไรฉันอย่างได้ไหม ตอนนี้ประตูหลังของฉันรู้สึกโล่งมาก ๆ ทำไมนายไม่ทำอะไรสักอย่างกับมันหน่อยล่ะ”

ดีแลนหน้าร้อนขึ้นวูบ ทำเป็นไม่ได้ยินสิ่งที่กลุ่มคนตรงหน้าพูด

กัน แต่ยิ่งเขาทำเมินไอ้คนพวกนั้นก็เหมือนจะยิ่งได้ใจ เขาไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้เลยไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไร ถ้าเกิดเขาเอาเรื่องนี้ไปบอกอาจารย์จะช่วยอะไรได้ไหมนะ

แต่แล้วเสียงปิดล็อกเกอร์ดังโครมก็ทำให้บรรยากาศรอบ ๆ เงียบลง ดีแลนหันไปมองตามเสียงด้วยความตกใจไม่ต่างจากคนอื่น ๆ

เจ้าของล็อกเกอร์เป็นเด็กหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีแดง นัยน์ตาสีน้ำตาลที่ดูขวางโลกกับการเจาะหูที่เหมือนจะประกาศให้คนทั้งโลกรู้ว่าเจ้าตัวเป็นอันธพาล ชายคนนั้นมองกลุ่มที่เข้ามาหาเรื่องดีแลนก่อนจะเลือนสลายตากลับมามองดีแลนด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจพอ ๆ กัน

รู้สึกเหมือนเสียงทั้งหมดโดนดูดหายไปจังหวะหนึ่งก่อนที่คนผมแดงคนนั้นจะทำลายความเงียบ

“เงียบหน่อยได้ไหม หนวกหูแต่เข้า”

“แล้วไอ้ที่แกปิดล็อกเกอร์เมื่อกี้ไม่หนวกหูหรือ!” ชายคนที่ล้อเขาตะโกนกลับอย่างหงุดหงิด แต่อะไรบางอย่างบ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเองก็ไม่อยากไปยุ่งกับไอ้ผมแดงคนนี้

“เออ งั้นก็หายกัน แยกย้ายกันไปได้แล้ว”

พอเจ้าตัวว่าแบบนั้นทุกอย่างก็เป็นไปตามนั้น นักเรียนแทบทุกคนกลับมาใช้ชีวิตยามเช้าเป็นปกติ หยิบซองจากล็อกเกอร์ เตรียมเข้าเรียนคาบแรก ดีแลนตั้งใจจะไปขอบคุณผู้ชายผมแดงคนนั้น แม้จะไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจช่วยเขาหรือเปล่าก็ตาม

แต่แล้วก็มีมือของใครคนหนึ่งรั้งชายเสื้อของเขาไว้

“?” ดีแลนหันกลับไปมองปีศาจตัวน้อยในคราบวัยเด็กของตัวเอง เด็กชายจ้องเขม็งไปที่แผ่นหลังของคนผมแดงก่อนจะส่ายหน้าอย่างเซื่องช้า

“อย่า...”

“อย่าอะไร” เขากระซิบเสียงเบาเพราะกลัวคนอื่นจะได้ยินและ

หาว่าเขาเป็นบ้า แต่เขาก็ดูเป็นจุดเด่นมากพออยู่แล้ว ถึงจะไม่แน่ใจว่าเพราะอะไรก็เถอะ

“อย่ายุ่งกับหมอนั่น”

“ทำไมล่ะ”

เด็กชายปีศาจยักษ์ใหญ่ “ก็เพราะฉันไม่ถูกชะตากับเขา”

ดีแลนอยู่ในร่างกายของแอรอนมาได้พักใหญ่แล้ว ดังนั้น
เขาจึงค่อนข้างชินกับการขยับตัวหรือเคลื่อนไหวไปมา

แต่เพราะแอรอนเองก็มีประวัติเพิ่งออกจากโรงพยาบาลเพราะถูกรถชนมา ดังนั้นในคาบวิชาพลະคุณครูจึงไล่ให้เขาไปนั่งพักแทนที่จะหาเพื่อนจับคู่เพื่อโยนรับ-ส่งลูกบาส ดีแลนแอบเสียดายนิดหน่อยเพราะเขารู้สึกว่าร่างกายของแอรอนช่างผอมแห้งแรงน้อยอย่างน่าเป็นห่วง และเขาคิดว่าถ้ามีโอกาสก็อยากพาร่างนี้ไปออกกำลังกายเสริมกล้ามเนื้อ ให้มันมีแรงมากกว่านี้

แต่เอาเถอะ ยังไงร่างนี้ก็เพิ่งบาดเจ็บจากการประสบอุบัติเหตุมาด้วยละนะ อีกอย่างได้นั่งพักสบายๆ มองผู้คนรอบตัวเพื่อสังเกตแต่ละกลุ่มก็เป็นความคิดที่ไม่เลว จะได้ดูว่าหลังจากนี้เขาควรจะหาเพื่อนจากกลุ่มไหนดี

แล้วดีแลนก็ต้องไปสะดุดสายตาอยู่ที่เด็กหนุ่มผมแดงคนนั้น

เหมือนว่าจะไม่มีใครอยากจับคู่กับเขา และเจ้าตัวก็เหมือนจะชินกับเรื่องนั้นแล้ว เลยไปโยนลูกบาสอัดผนังให้มันดังกลับแล้วโยนเข้าไปใหม่ แต่อยู่ๆ ก็มีลูกบาสลูกหนึ่งลอยไปกระแทกหัวของเด็กหนุ่มคนนั้นอย่างจัง

“เฮ้ย! ไอ้บ้า ใครกล้าทำเอียนวะ”

“ตายแน่ ศพไม่สวยแน่ๆ เลยมึง ตอนกลับบ้านก็ระวังตัวไว้ด้วยนะ”

ดีแลนอ้าปากค้างกับเสียงหัวเราะคิกคักในขณะที่คนโดนโยนลูก

บาสอัถยังทำหน้าที่เฉยอยู่ได้ คนที่งใจโยนลูกบาสไปโดนคนผมแดงที่
 น่าจะชื่อเอียนวิงเหยาะ ๆ มาเอาลูกบาสกลับไปเล่นกับคู่ของตัวเองต่อ
 รู้สึกตัวอีกทีดีแลนก็มาหยุดอยู่ข้าง ๆ เอียนซะแล้ว ชายหนุ่ม
 ตัวสูงกว่าแอรอนไปเล็กน้อยเขาจึงต้องเงยหน้าขึ้น ทางมือออกทั้งสอง
 ข้างเป็นเชิงบอกให้เจ้าตัวโยนลูกบาสให้เขา เอียนขมวดคิ้วชนิดหนึ่งแต่
 ก็ยอมโยนลูกใส่มือของดีแลนลวก ๆ

“คิดยังไงถึงลงมาเล่นในสนามเนี่ย นายเพิ่งบาดเจ็บมาไม่ใช่
 หรือไง”

“แคโยนลูกนิด ๆ หน่อย ๆ ผมคิดว่าคงไม่เป็นไรหรอก”

“แล้วทำไมต้องกับฉัน”

“ก็ผมไม่มีคู่เหมือนกันนี่”

พวกเขาโยนลูกบอลไปมากันอยู่สามรอบก่อนที่เอียนจะทำลาย
 ความเจียบอีกรอบ

“เอียน ลิกเกตต์”

“หืม?”

“ชื่อฉัน”

“แอรอน วู” ดีแลนตอบ รับลูกที่เพิ่มความเร็วขึ้นมาไว้ในอ้อม
 แขนได้อย่างฉิวเฉียด “ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เฮ้! พวกเรา แอรอนมันได้เป้าหมายใหม่แล้วว้ย ระวังกางเกง
 ของนายให้ดีนะเอียน!” ไอ้คนที่มาหาเรื่องเขาเมื่อเช้าตะโกนข้ามยิมมา
 อย่างคึกคะนอง คนรอบตัวก็หัวเราะครืนเสียแบบนั้น

“ระวังปากหน่อยโทมัส!” นั่นเสียงเตือนจากอาจารย์ ดีแลนเงย
 หน้าขึ้นมองเอียนก่อนจะชวนคุยอย่างเป็นทางการ เขาหวังว่าความ
 ทรงจำของแอรอนที่ยังหลงเหลืออยู่ในตัวจะไม่ผิดพลาด

“แปลกดีเนอะ”

“ทำไม”

“ก็เราสองคนเพิ่งเคยคุยกันครั้งแรกทั้งที่อยู่โรงเรียนเดียวกันมา

ตั้งหลายปีนี่ ไซ้ใหม่”

เอียนยกไหล่ “ฉันยังไม่เคยคุยกับคนอื่นอีกเกินครึ่งของโรงเรียน”

“อ่า”

“แล้วก็ยินดีต้อนรับเข้าสู่สมาคมของคนซีแพ็ค” เอียนโยนลูกบอลให้เขาอีกรอบ “ถ้านายจะถอนตัวตอนนี้ก็ยังทันนะ”

ดีแลนนึกถึงเรื่องที่ตัวเองโดนล้อว่าเป็นเกย์ มันชัดเจนอยู่แล้วว่าแอรอนคงเป็น แต่เขายังไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นก็เท่านั้นเอง

“ฉันไม่ออกจากสมาคมนี้หรอก แต่นายแค่ต้องระวังกันนายไว้ให้ดี ๆ เท่านั้นเอง เอียน”

เอียนชะงักไปกับตลกหน้าตายของอีกฝ่ายก่อนจะหัวเราะลั่นจริง ๆ แล้วพอมองนี้หัวเราะก็ดูดีไม่น้อยเลยเหมือนกันแท้ ๆ

บทที่ 3

“ฉันเพิ่งรู้ว่าจริงๆ แล้วนายเป็นคนตลก”

เอียนว่าขณะที่พวกเขาสองคนมาอยู่ที่ลีดอกเกอร์ซึ่งห่างกัน
ไม่มากเท่าไร ตอนนี้เป็นเวลาเลิกเรียนแล้ว เขาทั้งคู่ออกจากห้องมา
ช้ากว่าคนอื่นจึงทำให้ผู้คนที่ค่อนข้างบางตาเมื่อออกมา

ดีแลนหัวเราะเบาๆ รับคำก่อนจะจัดการใส่ข้าวของที่คิดว่า
ไม่จำเป็นต้องเอากลับบ้านไว้ในลีดอกเกอร์

“แปลว่าก่อนหน้านี้ไม่คิดว่าผมตลก?”

“อืม นั่นสินะ เราไม่เคยคุยกันจริงๆ จังๆ มาก่อนนี่นา แถมถ้า
ดูจากภายนอกแล้วนายก็ดูเป็นคนเงียบๆ”

“ผมว่าเอียนก็เหมือนกันนะ”

อีกฝ่ายยกไหล่ขณะคุยของด้านใน ดีแลนเห็นกระดาดษมากมาย
รกรุงรังอยู่ในนั้น เห็นแล้วก็นึกอยากจะช่วยจัดให้จริงๆ

“ก็นะ ไม่มีคนคบก็จะเป็นอะไรประมาณนั้นแหละ”

“ผมว่าเอียนอาจจะคิดมากไปเองก็ได้นะครับ ถ้าเกิดว่าลองชวน
ใครคุยดูสักคน---”

“นายคิดว่าฉันไม่เคยทำแบบนั้นหรือไง”

ดีแลนนิ่งเงียบไปก่อนจะเปิดปากถามต่อ
 “ถ้ามันทำไมทุกคนถึงได้ไม่ยอมเป็นเพื่อนกับคุณล่ะ”
 เอียนมองหน้าเขาอึ้ง ๆ “นี่นายไม่รู้---”
 “โทษที”

เสียงของบุคคลที่สามดังชัดขึ้นเรียกให้ดีแลนต้องหันไปมอง
 แล้วเขาก็ต้องชะงักไปทันที เรียกได้ว่าตัวแข็งไปเลยเมื่อเห็น
 เด็กหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาล นัยน์ตาสีเขียวคู่เดียวกับที่ดีแลน
 จำได้แม่น ได้ยินเสียงหัวใจในอกข้างซ้ายเต้นรัวขึ้นด้วยความรู้สึก
 หลากหลายที่ผสมปนเปกัน แล้วดีแลนก็ต้องไหวตัวอีกนิดหนึ่งเมื่อ
 เห็นว่าป้าจางของเขาปรากฏตัวขึ้นมาพร้อมกับตั้งชายเสื้อเขาอีกรอบ
 สีหน้าเจ้าตัวไม่สู้ดีเหมือนตอนที่เอ่ยปากห้ามเขาเข้าไปยุ่งกับเอียน
 ไม่มีผิด

“เอ่อ” ผู้มาใหม่ยกมือเกาหัวอย่างหนักใจ ด้านหลังมีกลุ่มเพื่อน
 ของเจ้าตัวอีกสามคนที่กำลังมองมาทางนี้ยิ้ม ๆ เหมือนจะล้อเลียน
 “คือ... ประตุลือกเกอร์คุณมันบังลือกเกอร์ผมอยู่นะ ช่วยขยับสักนิด---”

“อ้อ! ได้สิ โทษที” ดีแลนเพิ่งดึงสติกลับมาได้ เขารีบขยับประตุ
 ลือกเกอร์ของตัวเองไม่ให้บังลือกเกอร์ข้าง ๆ

“ขอบคุณ” อีกฝ่ายพิมพ์ำพร้อมกับเริ่มจัดการเก็บข้าวของของ
 ตัวเองด้านใน ดีแลนมองใบหน้าคมคายกับขนตาที่ยาวเกินผู้ชายทั่วไป
 ของอีกฝ่ายอย่างเพลิดเพลิน ไม่มีอะไรมากไปกว่าความรู้สึกคิดถึงที่
 พวยพุ่งออกมาจนแทบจะคุมตัวเองไม่อยู่

เขาแค่อยากเข้าไปกอดหอมอเน็่ อยากรูสึกทุกทักทายแล้วก็ทำตัว
 หยอกล้อกันเหมือนอย่างที่เขาทั้งคู่เป็นมาตลอด

เป็นมาตลอด...

จนเขาตายไปก่อนนะนะ

“คะ...คุณ” ดีแลนอีกอ๊ก ทำเป็นไม่สนใจเด็กชายผมทองที่
 กระตุกชายเสื้อเขาให้หยุดพูด “เจเรมี สตีวาร์ท?”

“ครับ?” เด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลขนารับด้วยท่าที่ระแວดระวัง ประหนึ่งกลัวว่าดีแลนจะกระโจนเข้าหาแล้วกินสมองของตัวเอง นั่นทำให้ดีแลนชะงักไปพอดูว เขาคิดถึงเพื่อนของตัวเองมากก็จริงแต่ตอนนี้ตัวเขาไม่ใช่ดีแลนอีกต่อไปแล้ว เขาคือแอรอนสำหรับเจอร์มี่ ดังนั้นเขาต้องไม่ทำตัวโง่ ๆ ให้เรื่องมันวุ่นวาย

“คือ...เอ่อ ผม...” ดีแลนอีกอึก เขาไม่แน่ใจว่าระหว่างแอรอนกับเจอร์มี่มีความสัมพันธ์กันยังไง บางที่เขาสามารถเข้าถึงความทรงจำของแอรอนได้อย่างง่ายดาย แต่บางทีก็เหมือนจะแตะต้องไม่ได้เลย

เพื่อนคนหนึ่งของเจอร์มี่คงเห็นว่าสถานการณ์ไม่สู้ดีเลยเข้ามากอดคอเพื่อนของตัวเองแล้วชวนดีแลนคุยด้วยท่าที่เป็นมิตรมากกว่าจะล้อเลียนเหมือนที่ดีแลนเจอมา

“โทษทีนะ แอรอน เจอร์มี่เขาไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายผิดหวังขนาดนั้นหรอก หมอนี่เองก็มาปรึกษากับพวกเราเรื่องนายหลายครั้งแล้ว อย่างเรื่องที่เขาไม่ได้ไปเยี่ยมนายที่โรงพยาบาลก็เหมือนกัน เขาสับสนอยู่ตั้งนานสองนานว่าควรจะไปเยี่ยมไหม แต่ฉันกับเพื่อน ๆ ก็ให้ความเห็นว่าบางทีมันอาจจะเป็นการให้ความหวังหรือทำให้ข่าวลือที่มันเลวร้ายอยู่แล้วหนักขึ้นไปอีก หวังว่านายคงจะเข้าใจที่เจอร์มี่ตัดสินใจทำแบบนี้ล่ะ”

“อย่างน่า มอนตี้ เดียวผมคุยกับเขาเอง” เจอร์มี่หันไปเอ็ดเพื่อนที่ยังส่งยิ้มมาให้ไม่เลิก ดีแลนหันมองทั้งคู่สลับกัน ทั้งสองคนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบรนต์เนมแบบที่พวกคนมีเงินใส่กันอย่างชัดเจน เขารู้สึกถึงความแตกต่างทางสังคมกับเจอร์มี่และกลุ่มเพื่อนทันที ถ้าดีแลนยังมีชีวิตอยู่ก็คงเป็นหนึ่งในกลุ่มนั้นอย่างแน่นอน

แต่ตอนนี้เขาไม่ใช่ดีแลน และตอนนี้เจอร์มี่ก็ไม่รู้จักเขาในฐานะนี้นั้น

“คือ...ต้องขอโทษจริง ๆ นะ แอรอน เรื่อง...เอ่อ จุดหมายที่คุณส่งมาให้” เจอร์มี่พยายามเรียบเรียงคำพูดขณะที่ดีแลนประมวลผลใน

สมองเพื่อทำความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว “แต่ผม...เอ่อ
ตอบรับความรู้สึกคุณไม่ได้ เรื่องนั้นผมเองก็พยายามจะพูดให้มัน
ชัดเจนแล้ว แต่...เอาเถอะ ผมจะไม่แก้ตัวหรอก แต่เรื่องจดหมายที่
คุณเขียนมาให้ เอ่อ ที่มันหลุดไป ที่มีคนถ่ายรูปแล้วเอาไปแปะที่บอร์ด
นั่นนะ ผมสาบานได้จริงๆ นะว่าไม่ใช่ฝีมือผม”

อ้อ!

ที่แท้เรื่องมันก็เป็นแบบนี้

ให้ตายสิ นี่ชีวิตของเขาเป็นแบบในหนังวัยรุ่นไปแล้วจริงๆ เหมอ
เขานึกว่าเรื่องแบบนี้มันมีแต่ในหนัง!

“ส่วนเรื่องที่คุณประสบอุบัติเหตุ...ผมเสียใจด้วยจริงๆ ไม่ใช่ว่า
ผมไม่คิดจะไปเยี่ยมคุณหรอกนะ แต่ปิดเทอมที่ผ่านมาผมไปซัมเมอร์
ที่ฝรั่งเศสกับที่บ้าน แล้ว...” เจ้าตัวเงิบไปอีดีใจหนึ่งก่อนจะถอนหายใจ
เอือกอย่างยอมแพ้ “อย่างที่เพื่อนผมเพิ่งพูดไปก็ถูกต้องเหมือนกัน ผม
กลัวว่าถ้าไปเยี่ยมแล้วคุณจะตกเป็นเป้ามากกว่านี้ แล้วอีกอย่างเราก็
ไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น...เราไม่เคยคุยกันเลยด้วยซ้ำ”

ดีแลนกะพริบตาปริบๆ ขณะมองอีกฝ่ายที่จัดการกับข้าวของใน
ล็อกเกอร์จนเสร็จแล้วหันมาโบกมือให้

“งั้น...ผมไปก่อนก็แล้วกัน ยังไงก็รักษาตัวด้วยนะครับ อย่าคิด
อะไรสั้นๆ อีกละ”

ระหว่างที่กลุ่มของเจมีเดินจากไป เพื่อนของเจ้าตัวก็เข้ามา
รุมล้อมพร้อมทั้งกระซิบ

“นายไปพูดด้วยแบบนั้นเดี๋ยวเขาก็ยิ่งตัดใจไม่ได้หรอก บ้าหรือไง
นี่ฉันทูตล่าห์เตือนไปก่อนหน้านี้แล้วนะ”

“น่า ก็แค่พูดเฉยๆ เอง” เพื่อนอีกคนหนึ่งเอ็ด “น่าสงสารเขา
ออก ให้เขามีความสุขในชีวิตบ้างก็ได้”

แล้วคนกลุ่มนั้นก็จากไป ดีแลนตื่นขึ้นมาจากวงค์ของตัวเอง
เมื่อเอียนกระแทกประตูล็อกเกอร์แรงๆ ทีหนึ่ง

“คนพวกนั้นแม่งทุเรศชะมัด อย่าไปสนใจเลยแอรอน”

“คุณได้อ่านจดหมายสารภาพรักที่ผมเขียนให้เจเรมีไหม” ดีแลนเปิดปากถามและเห็นสีหน้าปุเลียง ๆ ของอีกฝ่าย “ทำหน้าที่แบบนี้แปลว่าเคยสินะ”

“ก็มันติดอยู่ที่บอร์ดหราชอาณาจักรนั่น” เอียนสารภาพพร้อมกบถอนหายใจเฮือก “แต่นายเองก็เหลือเกินเหมือนกันนะ กล้ามากที่เขียนอะไรแบบนี้ให้ผู้ชายที่ฮอตที่สุดในรุ่นอย่างนั้น นายควรจะได้ใจมาก ๆ ที่พวกผู้หญิงไม่รุมตบนายก่อนที่นายจะเดินเอาตัวเองไปขวางหน้ารถ”

“เดี๋ยวก่อนนะ” ดีแลนยกมือห้าม “ผมเป็นคนเดินเข้าไปให้รถชนเองงั้นหรอ”

“อ้อ ก็...” เอียนอีกอึกซันมาอีกครั้ง “ใคร ๆ เขาก็พูดกันแบบนี้แล้วนายไม่ได้ทำแบบนี้หรือไง”

“ผมนึกว่ามันเป็นอุบัติเหตุซะอีก”

เอียนนิ่งเงียบไปก่อนจะเปิดปากพูดอีกครั้งอย่างไม่ค่อยแน่ใจ “คือจริง ๆ แล้วฉันก็ไม่ได้รู้อะไรมากเกี่ยวกับเรื่องนี้หรอกนะ แอรอน ถ้าฉันเข้าใจเรื่องนั้นผิดก็ขอโทษ”

“เปล่า ๆ คือผมรู้สึกเหมือนตัวเองจะจำเรื่องในตอนนั้นไม่ค่อยได้เท่าไรนะ” ดีแลนว่า เขาไม่ได้รู้สึกไม่ดีถ้าใครจะมองว่าแอรอนอ่อนแอจนต้องเดินตัดหน้ารถหรอก เพราะยังงั้นนั้นก็ไม่ใช่ตัวเขาจริง ๆ “แล้วคุณก็ดูมั่นใจซะเหลือเกินว่าผมเป็นคนเดินเข้าไปให้รถชนเองจริง ๆ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้รู้จริง ขอโทษที่พูดเหมือนนี้”

ดีแลนจ้องตาคนพูดนี้ ในที่สุดเอียนก็ต้องถอนหายใจ “นายรู้รีเปล่าว่าถนนเส้นนั้นติดกล้องวงจรปิด”

“อ่า” ดีแลนว่าก่อนจะสายหน้า เอียนพยักหน้าล่ำทับ

“มีวิดีโอตอนที่นายถูกรถชน แล้วมันก็ชัดเจนมากกว่านายเป็นคนวิ่งเข้าไปหารถเอง ดังนั้นทางตำรวจจึงสรุปคดีได้ง่ายไปเพราะมันไม่ใช่

ความผิดของคนขับ”

คนผมดำพยักหน้า ตอนนี่เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมทุกคนถึงกล้าพูดว่ารู้ว่าเขาเดินตัดหน้ารถ แปลว่าเนื้อหาพวกนี้ต้องอยู่ในข่าวซึ่งใครต่อใครได้รับข้อมูลแบบเดียวกัน

“ฉันว่าเราอย่าพูดเรื่องนี้ต่อเลย แอรอน ลืมมันไปเถอะ นายเองก็อยากจะลืมมันเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

ดีแลนพยักหน้า กวาดสายตามองไปรอบ ๆ เพื่อมองหาเด็กชายผมทองที่ดูสีหน้าไม่ค่อยดีตั้งแต่ช่วงเช้าที่เขาเจอกับเอียนแล้ว ตอนนี่ปีศาจตนนั้นกำลังซุกตัวอยู่ในมุมมุมหนึ่งเงียบ ๆ ซุกไปบนหลังกับฝ่ามือทั้งสองข้าง ดูเจ้าตัวจะอาการหนักยิ่งกว่าที่ดีแลนคิดเสียอีก

“นายอยากลองไปกินไอศกรีมร้านที่ฉันทำงานพิเศษอยู่ไหม” เอียนเอ่ยปากถามโดยที่ไม่มองหน้าคู่สนทนา อะไรบางอย่างทำให้ดีแลนรู้ว่าเจ้าตัวกำลังประหม่า นั่นสินะ เอียนก็เคยออกปากเองว่าไม่ค่อยมีเพื่อนเท่าไร และตอนนี่เขาก็กำลังจะกลายเป็นเพื่อนของเจ้าตัว...ละมั้งนะ?

“ได้ครับ เอาลี” ดีแลนตอบหลังจากคิดในหัวแล้วว่าต่อไปให้ปฏิเสธไปเขาก็ต้องกลับไปนั่งแถวที่ห้องของแอรอนอยู่ดี “แล้วมันมีอย่างอื่นขายด้วยไหม”

“มีสิ” สีหน้าของเด็กหนุ่มผมแดงดูดีขึ้นมาทีเดียว “ก็เป็นร้านอาหารทั่วไปนี่แหละ สั่งอาหารมาแล้วค่อยตบท้ายด้วยของหวาน ฉันจะแนะนำเมนูเด็ด ๆ ให้”

“สีพนักงานของร้านมาแนะนำให้แบบนี้ ผมว่ามันต้องดีที่สุดในเลย” ดีแลนตอบยิ้ม ๆ กระซิบกระป๋ายสะพายหลังแล้วเดินตามอีกฝ่ายไปอย่างง่ายดาย “ว่าแต่แล้วคุณไม่ต้องทำงานหรอกหรือ หรือว่าเขาให้พนักงานมานั่งทานกับลูกค้าได้?”

“ได้ซะที่ไหนเล่า แล้ววันนี้ฉันก็หยุดต่างหาก”

ดีแลนไม่ทันสังเกตเห็นว่าเด็กชายปีศาจของเขากำหมัดแน่นขึ้น

อยู่ที่ด้านหลัง

‘ถึง เจเรมี่ สตีวาร์ท

ฉันรู้ว่านี่ออกจะฟังดูกะทันหันไปนิด และถึงแม้เราทั้งคู่จะไม่เคยคุยกันมาก่อน ฉันก็อยากจะเขียนความรู้สึกของฉันที่มีต่อนาย...

นั่นเป็นท่อนแรกของจดหมายรักที่แอรอนเขียนให้เจเรมี่

ดีแลนไปขุดรูปจดหมายนำอายุนี้มาจากอินเทอร์เนต อ่านเนื้อหาที่อยู่ด้านในแล้วเจ้าตัวก็ต้องย่นหัวคิ้วเข้าหากันเรื่อย ๆ อย่างอดไม่อยู่ เขาไม่นึกแปลกใจเลยว่าทำไมแอรอนถึงโดนล้อมากมายขนาดนั้นจากเนื้อความในกระดาษแผ่นเดียวนี้

แล้วดูแต่ละอย่างที่เขาตัวเขียนถึงเจเรมี่สิ... ถ้าแอรอนชอบเจเรมี่จริงจะรู้ว่าหมอนั้นไม่มีทางขึ้นชมยินดีหรือรับรักด้วยการเขียนจดหมายถึงด้วยเนื้อหาแบบนี้แน่

ถ้าเป็นเขาเขียนถึงเจเรมี่ละก็... เขาคงจะทำได้ดีกว่านี้

เด็กหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีดำลอบคิดพร้อมกับซบหน้าลงบนโต๊ะทำงานอย่างเซื่องช้า ในใจเหม่อลอยไปถึงช่วงเวลาเดิม ๆ ที่เขายังมีชีวิตของตัวเองอยู่ ก็เมื่อห้าปีก่อนนี่เองที่ดีแลนยังสนิทกับเจเรมี่ สตีวาร์ทที่สุด เด็กชายทั้งสองมาจากตระกูลที่ร่ำรวยและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นเล่นเปียโน ซี่ม้า ว่ายน้ำ ติกอล์ฟ หรือแม้แต่เรียนพิเศษเสริมทางด้านวิชาการต่าง ๆ ก็มีบ้างที่พวกเขาทั้งคู่ได้เรียนกับครูคนเดียวกัน

‘เก่งจังเลย ดีแลน นายเล่นเพลงเมื่อกี้เพราะมาก’

ดีแลนปิดเปลือกตาลงพริ้ม นึกถึงรอยยิ้มสดใสของเจเรมี่ นัยน์ตาสีเขียวส่องประกายแทบจะตลอดเวลาทุกครั้งที่ได้อยู่กับเขา เขาสองคนมักจะโดนหมั่นไส้จากเพื่อนคนอื่น ๆ บ่อย ๆ เพราะฐานะทางบ้านและความสามารถหลากหลายของพวกเขาทั้งคู่เอง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่บ่อยครั้งเขาทั้งคู่จะเหลือกันอยู่แค่สองคน

‘เออ ฉันได้ยินมาว่าออกรอบคราวที่แล้วที่นายไปกับพ่อนาย แล้วพ่อฉันก็ไปด้วยอะ ซี้โกงซะมัดเลย ตอนนั้นฉันติดเรียนเทนนิสพอดี ไม่งั้นคงได้ไปด้วยแล้ว แต่ช่างเหอะ พ่อฉันชมใหญ่เลยนะว่านายเล่นเก่งมาก แบบนี้ฉันเองก็แพ้ไม่ได้แล้วสิ’

แต่ดิแดนไม่เคยสนเรื่องแพ้นะอยู่แล้ว แค่ว่าได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างร่วมกับเจเรมี เขาก็มีความสุขมากพอแล้ว การมีเพื่อนสนิทสักคนเป็นอะไรที่ไม่สามารถหาอย่างอื่นมาทดแทนได้ และตอนนี้เขาก็เริ่มรู้สึกถึงความเหงาและความโดดเดี่ยวขึ้นมาอีกแล้ว

แน่นอนว่าดิแดนรู้สึกถึงเรื่องนั้นมาตั้งแต่แรกที่ฟื้นขึ้นมาอยู่ในร่างนี้ เขาคิดถึงแม่และพ่อของเขาจับใจในตอนแรก ๆ คิดถึงถึงขั้นที่ว่าต้องเปิดอินเทอร์เน็ตหาข่าวเกี่ยวกับพวกท่านทั้งสอง และการค้นหาทำให้เขาได้รู้ว่าพ่อของเขาเสียชีวิตไปตั้งแต่สามปีก่อนแล้ว ในข่าวระบุว่าด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ ส่วนแม่ของเขาก็กังการังบริษัทของครอบครัวมาได้เรื่อย ๆ

แต่ก็แค่นั้น เขายังไม่มีความกล้าพอที่จะเดินทางข้ามรัฐเพื่อไปเจอแม่ของเขา ถึงแม้มันจะไม่ได้ไกลมาก แต่กับคนที่ไม่เคยเดินทางไปทีไกล ๆ คนเดียวมันก็น่าหวาดหวั่นอยู่ไม่น้อย

และเพราะการไปเจอครอบครัวยังคงดูเป็นเรื่องที่ไกลตัวมากกว่า การที่เขาได้พบเจเรมีในเมืองแห่งนี้ทั้งที่ยังอยู่ในร่างนี้จึงเป็นเรื่องที่ดีแดนทั้งคาดไม่ถึงและน่ายินดีไปพร้อม ๆ กัน แต่ขณะเดียวกันการที่อีกฝ่ายไม่เห็นเขาเป็นดิแดนแล้วก็ชวนให้เหงาจับใจไปพร้อม ๆ กันด้วย

“นายเคยชอบหมอนั่น...” ดิแดนในร่างของเด็กชายวัยสิบสามปีพิมพ์่า ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นทำคางกับที่วางแขนบนเก้าอี้ นัยน์ตาสีฟ้าทอดมองไปทางอื่นอย่างไร้จุดหมาย “หมอนั่นเป็นรักแรกของนาย”

“หา?” ดิแดนร้องซัด ทำเป็นไม่รับรู้กับใบหน้าที่ย้อนขึ้นนิด ๆ “พูดอะไรของนาย”

“เหอะ” ปีศาจของเขาแค้นเสียงอย่างเหยียดหยัน ทำเอาดิแดน

นั่งไปนิดหนึ่งก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ

“ทำไมนายถึงได้ไม่ชอบใครไปเรื่อยเลยนะ”

“ไม่จริงสักหน่อย”

“แต่นายไม่ชอบเจเรมีนี่”

“แล้วก็เอียน”

“งั้นนายจะยังบอกไม่จริงอีกหรือ”

“ก็แค่สองคนเท่านั้นเอง”

“งั้นทำไมนายถึงไม่ชอบสองคนนี้ล่ะ”

เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นนัยน์ตาสีฟ้าคู่ นั้นไหววูบด้วยความหวาดหวั่น การที่เห็นตัวเองทำหน้าที่แบบนั้นไม่ได้ให้ความรู้สึกที่ดีเลย

“ฉันก็แค่ไม่อยากเข้าไปใกล้สองคนนั้น”

“แต่ถ้าฉันอยากล่ะ”

เด็กชายผมทองเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา แม้มันจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัวแต่เจ้าตัวก็พูดออกมาเสียงเรียบอยู่ดี

“ก็อย่าเสียใจทีหลังแล้วกัน”

บทที่ 4

เมื่อถึงวันหยุดสุดสัปดาห์แรกหลังจากเปิดเทอม ในที่สุด
ดิแลนก็มาถึงขีดจำกัดของตัวเอง

เด็กหนุ่มตัดสินใจแล้วว่า เป็นตายร้ายดีอย่างไรเขาก็ต้องได้เจอหน้าแม่ให้ได้ ต่อให้แม่จะไม่รับรู้ว่าเขาคือดิแลนก็ตาม แต่อย่างน้อยเขาก็อยากได้เห็นว่าแม่ยังสุขภาพดี แม้ว่าการที่จะขอเข้าพบซีอีโอของบริษัทที่ใหญ่โตขนาดนั้นจะเป็นเรื่องยากสุดๆ ก็ตาม ดิแลนลองเสียดวงด้วยการโทรศัพท์เข้าไปหาโอเปอเรเตอร์ที่อ้อๆ มาแล้ว แน่ใจว่าการที่เด็กอายุสิบสามที่ไม่มีเส้นสายใด ๆ จะขอพบผู้บริหารระดับนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าเขาเข้าหาเรเซล ฮิกกินส์ในฐานะอื่นล่ะก็...

ดังนั้นดิแลนจึงเสิร์ชหาหนังสือนิยายเล่มหนึ่งที่แม่ของเขาเขียนเมื่อประมาณสิบปีก่อน

ใช่แล้ว...ตอนที่เขายังเด็ก แม่ของเขาเคยเขียนนิยายมาก่อน เรเซลไม่ใช่นักเขียนมืออาชีพแบบที่ตีตเบสต์เซลเลอร์ของนิตยสารไทม์ แต่อย่างน้อยนิยายของหล่อนก็ได้ตีพิมพ์เป็นรูปเป็นร่าง แม้จะในจำนวนที่ไม่ได้มากมายอะไรนักก็ตาม

ดีแลนเคยถามแม่ว่าทำไมไม่เขียนนิยายเป็นอาชีพไปเลย หล่อน
เพียงแค่อุ้มตอปลแล้วลูบหัวเขาอย่างอ่อนโยนขณะบอกว่านิยายหล่อน
ไม่ได้ขายดีพอจะยึดเป็นอาชีพได้ขนาดนั้น

ตอนนั้นดีแลนก็ไม่เข้าใจหรือกว่าทำไม จริงๆ ตอนนี้ก็ยังไม่
เข้าใจอยู่ สำหรับเขาแล้วนิยายที่แม่เขียนสนุกที่สุดในโลก น่าเสียดาย
ที่คนอื่น ๆ ไม่สามารถทำความเข้าใจกับความสนุกแบบที่เขาทำได้

ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม เนื่องจากนิยายพวกนั้นดีพิมพ์เมื่อหลายปี
มาแล้ว แกรมจำนวนที่พิมพ์ก็ไม่ได้มากมายอะไร กลายเป็นว่าการจะ
หาซื้อนิยายที่เรเซลเขียนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แต่จนแล้วจนรอดดีแลนก็ซื้อมาได้เล่มหนึ่งที่ลงขายอยู่ในเว็บ
ประมูล ราคาของมันสูงพอสมควรเมื่อเทียบกับรายได้ที่แอรอนได้จาก
แม่ของเขาแต่ละเดือน แต่ดีแลนยอมกัดฟันซื้อมาเพราะเขาเชื่อมั่น
จะให้ผลตอบแทนคุ้มค่า

“นายจะกลับไปทีนั้นจริงๆ เหรอ” ปี่ศาจผมทองของเขาเอ่ยถาม
ขณะที่ดีแลนซื้อตั๋วรถบัส “ฉันว่ามันจะไม่คุ้มค่าตัวเอานะ ยังไงแม่ก็
ไม่มีทางจำหน่ายได้อยู่แล้ว”

“ฉันก็ไม่ได้อยากให้แม่จำได้สักหน่อยนี่”

“เหรอ แล้วถ้างั้นจะไปเจอแม่ทำไมล่ะ”

“ก็แค่อยากเจอเท่านั้น”

ขบวนรถโดยสารไม่ได้เต็มแน่นน่าอึดอัด ที่นั่งข้างๆ เขาก็ว่าง
ปี่ศาจที่คอยติดตามดีแลนไปทุกที่เลยโผล่มานั่งข้างๆ เขาหน้าตาเฉย

ดีแลนปรายตามองนิดหนึ่งก่อนจะหันออกไปมองนอกหน้าต่าง
ในหัวคิดเรื่องของเรเซลสลับกับเรื่องของเขาเองจะมี อาจจะมีนี่ถึงเขียน
ขึ้นมานิดหน่อยด้วย ส่วนหนึ่งก็เพราะเขาสงสัยว่าทำไมปี่ศาจข้างกาย
ถึงได้ดูไม่ชอบสองคนหลังอย่างชัดเจนขนาดนั้น ทั้งที่ตอนเขาคุยกับ
คนอื่น ๆ ก็ดูไม่มีปฏิกิริยาอะไรแท้ ๆ

หวังว่าหมอนี้จะไม่ได้กระอักกระอ่วนกับเรเซลไปด้วยหรอกระ

ถึงยังงใจหล่อนก็เป็นแม่...ถ้าหมอนี้คือส่วนหนึ่งของเขาจริง ๆ ก็คงไม่เกลียดแม่ของตัวเองใช่ไหม

“ไม่ ดีแลน ฉันไม่เกลียดแม่”

ดีแลนหันกลับไปเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้คนพูด

“งั้นหรือ”

“ใช่”

“นายยังอ่านความคิดฉันได้เหมือนเดิม”

“เรื่องนั้นมันแห้งอยู่แล้ว ก็ฉันคือนายนี่”

เด็กหนุ่มถอนหายใจชนิดหนึ่งอย่างทอดท้อ บางทีคราวหน้าที่หมอนัดเขาอาจจะต้องปรึกษาเรื่องที่ตัวเองเห็นภาพหลอน แถมยังคุยเป็นตุเป็นตะกับเจ้าตัวอีกต่างหาก และเขาคงโดนวินิจฉัยว่าเป็นบ้าอย่างสมบูรณ์แบบถ้าบอกว่าภาพหลอนนี่คือตัวเองตอนที่ยังไม่ตาย...มีอะไรฟังดูปกติบ้างไหมเนี่ย

“หึ ๆ ๆ” ดีแลนตัวจิ๋วหลุดหัวเราะออกมาชนิดหนึ่งกับความคิดนั้นของดีแลนอีกคน “นายนี้ช่างน่าสงสารเหลือเกินนะ เหมือนอะไร ๆ ก็ผิดเพี้ยนไปหมดเลย”

“ก็มันเป็นเพราะใครกันล่ะ”

“ว่าแต่พอมาคิดดูอีกที จุดเชื่อของนายกับแอรอนก็ดูเหมือนจะมีแค่เรื่องเดียวเองเนอะ? คิดว่างั้นไหม”

“ทำมาเป็นเปลี่ยนเรื่องนะ

“อะไรล่ะ” เขาถามกลับหน่าย ๆ

“ก็เรื่องที่นายทั้งคู่เป็นเกย์เหมือนกัน?”

ดีแลนปรายตามองเด็กชายเป็นเชิงปราม แต่ไต่ปีศาจนี้กลับส่งยิ้มยี่วนกลับมาให้เขาหน้าตาเฉย

“ก็จริงไม่ใช่หรือ ไม่ดีหรือไง ไม่ใช่เกย์ทุกคนหรอกนะที่จะรู้ตัวตนอายุยังน้อยแบบนี้”

“หนวกหู่น่า” ดีแลนว่าพร้อมกับเสมองออกไปนอกหน้าต่าง

อีกครั้ง “ฉันไม่ได้เป็นสักหน่อย”

“ขอเถอะน่า ใครกันนะที่ใจเต้นเหมือนคนบ้าตอนที่ได้อยู่กับเจเรมี่”

“!” ดีแลนหน้าร้อนขึ้นวูบ ทั้งโกรธทั้งอายเมื่อถูกย้ำเตือนให้นึกถึงเรื่องนั้น

“นั่นมันก็แค่ปากชนกันนิดเดียว” เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องมาเถียงข้าง ๆ คู ๆ กับอะไรที่ไม่ได้มีตัวตนอยู่จริง ๆ ด้วยซ้ำ “แล้วตอนนั้นเราก็เล่นเกม...มันก็แค่เกม”

“แต่ตอนนั้นนายได้รับคำสั่งจากเกมว่าให้จูบกับคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามนี่”

“ก็ใช่ใจ ก็แค่บังเอิญว่าเจเรมี่นั่งอยู่ตรงนั้นพอดี ถ้าเกิดว่าเป็นคนอื่น---

“สรุป มันก็คือจูบ”

ดีแลนกางมือออก ทำหน้าเหมือนจะพูดว่า ‘เอาจริงสิ?’ จากนั้นเจ้าตัวก็ตัดบทด้วยการหันหน้าหนีไปนอกหน้าต่างต่อ ปีกาจดนั้นหัวเราะออกมาเบา ๆ อย่างที่เขาจับอารมณ์ไม่ได้

“นายก็แค่ทำตามคำสั่งเพราะมันเป็นเกมนั่นแหละ ขอทีเถอะ ดีแลน นายก็รู้ว่านายไม่จูบกับใครมั่ว ๆ หรือก ต่อให้จะเป็นแค่การเอาปากชนกันก็เถอะ ถ้าเกิดว่าคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ใช่เจเรมี่ ยังไงนายก็ต้องบ้ายเบียงอยู่แล้ว”

ดีแลนทำเป็นไม่ได้ยินและอีกฝ่ายก็ไม่เข้าชู้ต่อ แต่ประเด็นคือ... หลังจากคุยเรื่องนี้จบ เขาก็อดนึกถึงตอนที่จูบกับเจเรมี่ตอนนั้นไม่ได้จริงๆ

หลังจากรถบัสมาถึงที่หมาย ดีแลนก็พยายามลบความคิดที่ว่าริมฝีปากของเจเรมี่มีขนาดไหน เด็กหนุ่มยกมือขึ้นมาตีแก้มตัวเองสามทีเป็นเชิงเรียกสติ ตั้งสมาธิให้อยู่กับเป้าหมายที่เขาเดินทางข้ามรัฐมาเกือบสองชั่วโมง

โชคดีที่ตอนยังเด็กถึงทางบ้านจะมีฐานะร่ำรวยล้นฟ้าเพียงใด พ่อกับแม่ก็ยังเลี้ยงเขาแบบค่อนข้างปล่อย อย่างเช่นให้ฝึกนั่งรถโดยสารไปไหนมาไหนเอง แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องกลับบ้านให้ตรงเวลาที่กำหนด ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับดีแลนที่จะนั่งรถต่อไปยังสถานีที่ใกล้กับบ้านเก่าของเขามากที่สุด

ในที่สุดเด็กหนุ่มมายืนอยู่ที่หน้าประตูรั้วของคฤหาสน์ขนาดมหึมาที่ไม่สามารถมองเห็นทันทีจากภายนอก

ทำไมนะเธอ

เพราะถ้าไม่เดินต่อหรือขับรถเข้าไปด้านในรั้วนี้ก็จะไม่สามารถมองเห็นบ้านหลังโตของเขาได้อย่างชัดเจนนะสิ

รอบข้างมีต้นไม้หนานาพันธุ์ปลูกขึ้นเต็มไปหมด นั่นเป็นส่วนหนึ่งที่บดบังไม่ให้มองเห็นสิ่งก่อสร้างที่สวยงามภายในได้ง่าย

ถ้าตั้งใจมองเข้าไปก็เห็นอยู่หรอก และตอนนี้...แค่มองผ่านเข้าไปเห็นบ้านของตัวเองอยู่ตรงนั้น ดีแลนก็รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องแล้ว

“เฮ้! หัวดี ไ้หนู” ยามรักษาการณ์ที่สังเกตเห็นว่าดีแลนมายืนจืด ๆ จ้อง ๆ อยู่หน้ารั้วสักพักแล้วเดินเข้ามาหาด้วยท่าที่คุกคามนิด ๆ “มีธุระอะไรกับคนในบ้านนี้หรือเปล่า ฉันคงต้องขอให้นายหลบไปหน่อยนะถ้าไม่ได้นัดใครไว้”

ดีแลนจำยามคนนี้ได้เพราะตอนที่เขายังมีชีวิตรออยู่อีกฝ่ายก็ทำงานอยู่ที่นี่แล้ว แต่แน่ละว่าตอนนี้อีกฝ่ายคงจำเขาไม่ได้ ไม่ใช่ในร่างของเด็กหนุ่มวัยสิบแปดปี หัวดำ ใส่เสื้อสูดสีเทาถูก ๆ แบบนี้แน่นอน “คือ...เอ่อ ผมอยากเจอใครคนหนึ่งที่นี่”

“นัดไว้รีเปล่า”

“เปล่าครับ ไม่ได้นัด แต่ผมอยากเจอคุณเรเชล---

ยามวัยกลางคนใบกม็อกกลางอากาศ “ถ้าไม่ได้นัดไว้ก็ต้องขอให้ออกไปละนะ คุณนายฮิกกินส์ไม่ได้มีธุระมากพอที่จะเจอใครทุกคนที่มาหาโดยไม่ได้นัดไว้หรอก”

“แต่ผมเป็นแฟนนิยาย---”

“ไม่ได้ ๆ ๆ กลับไปซะ อย่าให้ฉันต้องไข่มั้แข็งนะ ถ้าอยากจะทำ
เจอบุคคลนั้นคราวหน้าก็ต้องนัดให้เรียบร้อย”

“แต่...”

“ไปซะ”

เจอเสียงแข็งเข้าไปแบบนี้ดีแลนก็ตัดสินใจที่จะถอย นึกถึงสมัย
ก่อนที่อีกฝ่ายพูดจาให้ความเคารพเขาแล้วมันน่าเจ็บใจอย่างบอก
ไม่ถูก แล้วแบบนี้เขาจะมีหนทางได้เจอแม่ของตัวเองรีเปล่าเนีย หรือ
บางทีเขาควรจะหาพวกอิวันท์ที่เรเซลจะไปแจกจ่ายเซ็นดี?

ไม่สิ แต่แม่ไม่ได้เขียนนิยายมานานแล้ว จะได้ไปงานแบบนั้น
ที่ไหนกันล่ะ

ดีแลนเดินทอดน่องไปตามทางเรื่อย ๆ คอดกอย่างหมดหวัง
และเพราะเด็กหนุ่มยังเดินติดขอบรั้ว จังหวะหนึ่งที่เขาเงยหน้าขึ้นแล้ว
มองลอดผ่านซี่ของรั้วเข้าไปเขาจึงได้เห็นหญิงสาววัยสี่สิบปลาย ๆ
คนหนึ่งนั่งจิบกาแฟพร้อมกับดูโน้ตบุ๊กไปด้วยในสวนที่เป็นส่วนหนึ่ง
ของบ้านเขาเอง

เด็กหนุ่มชะงักฝีเท้าลงทันที นัยน์ตาสีฟ้าเบิกกว้างขึ้นอย่าง
ตื่นเต้น หัวใจเต้นรัวจนแทบจะกระเด็นออกมาจากอก

ผู้หญิงคนนี้ดูอายุมากขึ้นกว่าที่เขาจำได้ แต่นอกจากเรื่องนั้น
แล้วหล่อนยังคงดูมีฐานและดูมีสง่าราศีมากกว่าที่เขาจำได้อีกด้วย

และถึงแม้ทรงผมของเจ้าหล่อนจะเปลี่ยนไป แต่ดีแลนจำได้
ทันทีว่านั่นคือแม่ของเขา

“แม่!”

คนด้านในหันกลับมามองตามต้นเสียงด้วยความตกใจ ดีแลน
เห็นความประหลาดใจพาดผ่านนัยน์ตาสีน้ำตาลคู่นั้น และเพราะความ
ตื่นเต้นนี้เองที่ทำให้เขาลืมไปแล้วว่าตัวเองควรจะออกไปจากบริเวณนี้
ให้ไกล

“คือ...ผมมาหาคุณครับ เรเซล” เด็กหนุ่มเกาะรั้วพร้อมกับตะโกนเสียงดังเพื่อให้แน่ใจว่าคนด้านในจะได้ยิน “ผมอยากเจอคุณ---”

“นี่! ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าให้ไปให้พ้นๆ นะ!”

“โอ๊ย!”

“สติฟ!” หญิงสาวด้านในร้องอย่างตกใจเมื่อยามรักษาการณ์ประจำบ้านกระซอกเด็กผู้ชายคนนั้นไปอีกทาง หลอนวิ่งไปจนเกือบถึงหน้าประตูที่สติฟลากดีแลนมา และเมื่อชายหนุ่มผู้เป็นยามผลัดดีแลนออกไปอีกทาง เด็กหนุ่มก็เสียหลักจนหนังสือเล่มที่ถือติดมือมาด้วย หล่นไปอยู่ที่พื้น

“นี่มัน...” เรเซล ฮิกกินส์พึมพำอย่างแปลกใจ “หนังสือของฉันนี่นา”

“เอ่อ คือ ครับ” ดีแลนหน้าแดงด้วยความอับอายเพราะผู้คนที่เห็นเหตุการณ์เมียงมองมาทางเขาด้วยความสนใจ และตอนนี้ดีแลนก็รู้สึกสมเพชตัวเองที่โดนไล่ขนาดนี้ “ผม...ผม...ผมเป็นแฟนนิยายของคุณ”

“คุณนายครับ ผมต้องขออภัยจริงๆ ที่ปล่อยให้เด็กคนนี้มารบกวนเวลาพักผ่อนของคุณ”

“ผม...ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนั้นนะครับ! ผมก็แค่---”

เสียงของดีแลนชะงักไปเมื่อหญิงสาวยื่นมือมาตบหน้า

“ลุกขึ้นก่อนเถอะจ้ะ หนู บาดเจ็บตรงไหนรีเปลา เข้ามานั่งพักด้านในก่อนไหม”

“แต่คุณนายครับ---” ผู้เป็นยามรักษาการณ์ด้าน รู้สึกเสียหน้าไม่น้อยที่ผู้เป็นนายช่วยเหลือคนแปลกหน้าที่อาจเป็นตัวอันตรายแบบนี้

“ไม่เป็นไรจ้ะ สติฟ ฉันไม่โทษเธอหรอก รู้ว่าเธอแค่ทำตามหน้าที่ แต่เอาเป็นว่าวันนี้ให้เด็กคนนี้เป็นแขกของฉันเถอะ ฉันไม่เคยมีแฟนคลับบ้าระห่ำที่อยากได้ลายเซ็นจนถึงขั้นต้องมาดักที่หน้าบ้าน

แบบนี้มาก่อน” หล่อนพูดยิ้ม ๆ และดีแลนก็รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบสว่างไสวขึ้น แต่ได้เห็นว่าแม่อังสบายดี ยังสวยสะพรั่งแล้วก็ใจดีแบบที่เคยเป็น แต่นี่เขาก็มีความสุขมาก ๆ แล้ว

ดีแลนเข้ามานั่งที่โต๊ะในสวนที่เขาเพิ่งตะโกนเรียกอีกฝ่ายเมื่อครู่ ข้อศอกของเด็กหนุ่มถลอกนิดหน่อย แต่นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีบาดแผลอะไรอย่างอื่นอีก

เรเซลเป็นคนลงมือทำแผลให้เขาด้วยตัวเอง เรื่องนี้ทำให้ดีแลนน้ำตาคลอขึ้นมานิดหนึ่ง แต่เขาก็กลับเกลื่อนมันได้ด้วยอาการกะพริบตาถี่ ๆ หลาย ๆ ที เขาสังเกตเห็นตัวเองในวัยเด็กที่ตามเขามาตลอด หมอนั่นกำลังยกหลังมือปาดเหงื่อแรง ๆ นั่นเป็นครั้งแรกที่ดีแลนรู้สึกได้ว่าปีศาจตนนั้นคือตัวเขาเองจริง ๆ ความรู้สึกท่วมท้นนั้นมันเชื่อมหาถึงเขา

“ทีนี้ก็ไม่เป็นไรแล้วนะ ไหน มีตรงไหนถลอกหรือเป็นแผลอีกไหม ฉันจะได้ทำแผลให้ทีเดียว”

“ไม่แล้วครับ คุณนายอีกกินส์” เขาตอบกลับเสียงสั่น ใจจริงแล้วอยากจะเรียกอีกฝ่ายว่าแม่หรืออย่างน้อยก็เรเซล แต่ตัวเขาที่อยู่ในร่างนี้ไม่กล้าขนาดนั้น “ผมไม่เจ็บตรงไหนแล้ว”

“ขอโทษแทนสตีฟด้วยนะจ๊ะ อย่าโกรธเขาเลยนะ เขาก็แค่ต้องทำงานของเขาเท่านั้น”

ดีแลนส่ายหัว “ผมเข้าใจครับ”

“เธอชื่ออะไรหรอ”

“ผม ดี---เอ่อ แอรอน วูครับ”

“แล้ว” หญิงสาวเกริ่นขณะเก็บอุปกรณ์ปฐมพยาบาลลงกล่องที่เพิ่งขอให้แม่บ้านเอามาให้ “นี่ยังไปถึงถ่อมาหาฉันที่นี่เลยละเนี่ย แอรอน ฉันก็พอจะเดาได้หรือกันว่าที่อยู่ฉันมันคงไม่ได้หายากเท่าไร แต่ถึงขั้นลงทุนมาเองแบบนี้ก็ออกจะน่าทึ่งเกินไปหน่อย”

“ผมแค่อยากมาเจอคุณ” พูดแล้วดีแลนก็รู้สึกวุ่นวายน้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกรอบ เขาเหลือบมองปีศาจของตัวเองที่ตอนนี้มองผู้เป็นแม่ด้วย

แววตาซาบซึ้งอย่างที่เขารู้สึกไม่มีผิด ดีแลนแอบเห็นว่าหมอนั้นส่งยิ้ม
นิด ๆ มาให้เขาด้วย

“ตายจริง เธอร้องไห้หรือ” หล่อนสังเกตเห็นน้ำตาของเขาและ
รีบหยิบทิชชูให้ “ยังเจ็บแผลอยู่หรือจ๊ะ”

“เปล่าครับ ผมแค่” ดีแลนสูดลมหายใจแรง ๆ เฮือกหนึ่งเพื่อเรียก
สติกลับมา “แค่ดีใจมาก ๆ ที่ได้เจอคุณเสียที”

“เธอชักทำให้ฉันเขินแล้วสิ” เรเชลว่า พวงแก้มขึ้นสีแดงน้อยขณะ
ที่เรียกแม่บ้านคนเดิมให้มาเอากล่องปฐมพยาบาลไปพร้อมกับชง
กาแฟเพื่อแขกอีกถ้วย “ขอบนิยายของฉันที่ตรงไหนหรือ แอรอน”

ดีแลนยิ้มรับกับคำถามนั้น เขาอ่านนิยายของแม่มาทุกเล่มและ
รู้ว่าตัวเองชอบในส่วนไหนที่สุด

“คือว่า---”

“อะไรกัน เรเชล มีแขกหรือหรือ” เสียงของใครบางคนดังชัด
ขึ้นเรียกให้ดีแลนต้องหันกลับไปมอง ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ทำให้เขา
ต้องเงยหน้าขึ้นไปจนเกือบสุด เรือนผมสีทองกับใบหน้าหล่อเหลาที่
เหมือนรูปแกะสลัก แม้แต่นัยน์ตาสีฟ้านั้นก็เหมือนจะด้านซาไปด้วย
ขณะที่มองตรงมายังเขา “ใครกันครับเนี่ย”

ดีแลนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นรัวขึ้น แต่ไม่ใช่ในทางที่คืนัก
ปีศาจผมทองข้างตัวเอื้อมมือมาขยำที่ชายเสื้อเขาอีกแล้ว แต่คราวนี้
ดีแลนรู้สึกกระอักกระอ่วนไม่ต่างจากเด็กชายคนนั้นเลยแม้แต่น้อย

“อ้าว! สเปนซ์ วันนี้ไม่ได้เข้างานหรือ” เรเชลเอ่ยทักผู้มาใหม่
อย่างคุ้นเคย “นี่ แอรอน วูน่าจะเป็นแฟนนิยายของตัวเอง น่ารักไหม”

คนถูกถามไม่ตอบ ดีแลนก็พูดอะไรไม่ออก ความสัมพันธ์
ระหว่างพวกเขาสองคนนี้น่ากระอักกระอ่วนตั้งแต่ตอนที่เขายังมีชีวิต
อยู่แล้ว นับประสาอะไรกับในตอนนี้นี่เขาได้มาเกิดใหม่ในร่างคนอื่น
กันล่ะ

บทที่ 5

“แฟนนิยายเธอ”

สเปนซ์เปิดปากถามพร้อมกับประหม่นแขกของเรเซลด้วยการกวาดสายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า เหมือนตอนที่ตีแลนร่างเด็กมองเขาครั้งแรกไม่มีผิด

“แฟนนิยายของคุณมีที่เด็กขนาดนี้ด้วยเธอ”

“แหม ะไรกัน นิยายฉันเด็ก ๆ ก็อ่านได้นะ” เรเซลว่าก่อนจะหันกลับมาแนะนำอีกฝ่ายให้ตีแลนอย่างรู้มารยาท “แอรอนจ๊ะ นี่ สเปนซ์ ริตเจล เป็นญาติห่าง ๆ ของฉันเองจ๊ะ สเปนซ์จ๊ะ นี่แอรอน ู อ้อ สเปนซ์เองก็เขียนนิยายเหมือนกันนะ แอรอน”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ตีแลนฝันตัวเองไม่ให้หลับตาลงด้วยความเหนื่อยอ่อน เขาไม่แน่ใจว่าควรยื่นมือไปข้างหน้าเพื่อทักทายอีกฝ่ายไหม แต่เหมือนสเปนซ์จะตัดสินใจให้แล้วเมื่อหันกลับไปคุยกับหญิงสาวข้างตัวต่อเสียงเรียก

“พอดีผมมีจุดที่อยากให้คุณช่วยดูให้หน่อย คงใช้เวลาไม่นานหรอก ขอผมอยู่ตรงนี้ได้ยวหนึ่งได้ไหมครับ”

“อ้อ! ได้สิ จะใช้คอมพิวเตอร์ของฉันด้วยไหม”

“ผมเอามาด้วยครับ”

แล้วสเปนซ์ก็หยิบคอมพิวเตอร์ขึ้นมาจากกระเป๋า กลายเป็นว่ามีคนที่ร่วมนั่งโต๊ะกลางสวนเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เรเซลหันกลับมาคุยกับดีแลน ต่ออย่างกระตือรือร้น แม่เขาชอบที่จะได้พูดคุยเกี่ยวกับนิยายของตัวเอง มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว และเขาเองก็ชอบหัวข้อสนทนານี้ด้วยเช่นกัน

แต่ถึงดีแลนจะชอบการพูดคุยกับเรเซล เขาก็อดเหลือบสายตาไปมองที่สเปนซ์เรื่อย ๆ ไม่ได้ ยอมรับว่าจริงๆ แล้วเขาอึดอัดที่ต้องร่วมโต๊ะกับคนที่ทำหน้าที่ได้เหมือนตุ๊กตาทูนซ์ซี้ฟิ่ง ใบหน้าที่เหมือนอวอดดีกับแววตาเหมือนจะเยาะเย้ยทุกอย่างบนโลกตลอดเวลานั้นดูน่ารังเกียจยิ่งกว่าที่ดีแลนเคยจำได้ ดูเหมือนว่าเรเซลจะสังเกตเหมือนกันว่าเขาเปลือยมองสเปนซ์ถึงได้เริ่มพูดคุยเกี่ยวกับชายหนุ่มให้ฟัง

“เมื่อก่อนสเปนซ์เองก็เขียนแนววรรณกรรมเยาวชนอยู่บ้างไม่ใช่หรือ ทำไม่ไม่ลองให้แอรอนไปหาอ่านดูล่ะ”

“เขาโตเป็นวัยรุ่นขนาดนี้แล้วคงไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรอกครับ” ชายหนุ่มตอบกลับนิ่ง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาอันที่เธอเขียนช่วงนี้ให้เขาลองอ่านสิ นี่ จะบอกให้นะ สเปนซ์นะตอนนี้ก็ยังเขียนหนังสืออยู่ตั้งหลายเล่ม แต่ปีนี้ปีเดียวหมอนี่ก็ออกหนังสือเกี่ยวกับพวกหุ่นแล้วก็สังหาริมทรพย์ไปสามเล่มแล้วมั้ง ไม่เหมือนฉันที่ไม่ได้แตะปากกามาเป็นสิบปีได้แล้วมั้ง ใช้ไม่ได้เลยเนอะ”

“ผมก็แค่เขียนอะไรที่จำเป็นเท่านั้นครับ” สเปนซ์พูด ตายังคงมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ขณะที่สองมือไม่ละจากแป้นพิมพ์ “หนังสือประเภทนั้นเด็กวัยนี้ไม่สนใจหรอก หรือต่อให้เป็นนิยายก็เถอะ ผมว่าก็คงไม่ใช่แนวที่วัยเท่านี้อ่านอยู่ดี”

“งั้นก็เอาพวกวรรณกรรมเยาวชนให้เขาอ่านสิ จริง ๆ เลยนะเธอเนี่ย ดักคอไว้หมดเลย นี่ แอรอน เธออยากลองอ่านไหมล่ะ สเปนซ์นี่เก่งมาก ๆ เลยนะ งานเขียนแรกของเขาได้ดีพิมพ์ทั้งที่อายุยังน้อยอยู่

เลย”

ดีแลนยกยิ้มผิด ความทรงจำในตอนนั้นย้อนกลับมาโดยที่ไม่ต้องพยายามนึกให้ออกเลยด้วยซ้ำ เมื่อสมัยที่เขายังเด็ก...เด็กแบบเด็กมาก ๆ ครั้งหนึ่งเขาเคยสนิทกับชายตรงหน้านี้ไม่น้อยไปกว่าใคร

สเปนซ์ ริดเจิลเป็นลูกบุญธรรมของน้องชายของแม่เขา น้องชายของแม่และภรรยาของเขามีปัญหาด้านสุขภาพทำให้ไม่สามารถมีบุตรได้จึงได้รับสเปนซ์มาเลี้ยงตั้งแต่เด็ก ต่อมาไม่นานทั้งคู่ก็หย่ากัน และเพราะน้องชายของเรเซลมีปัญหาด้านสุขภาพมาแต่ไหนแต่ไร ไม่นานชายหนุ่มก็จากโลกนี้ไปด้วยวัยที่ยังไม่มาก และในท้ายที่สุดเรเซลก็เป็นคนดูแลสเปนซ์ต่อจากน้องชายของตัวเอง ดังนั้นในความเป็นจริงแล้ว ทั้งเขาและสเปนซ์ควรจะสนิทกันเหมือนพี่ชายน้องชายมากกว่าจะต้องมากระอักกระอ่วนกันแบบนี้

ส่วนเรื่องที่สเปนซ์เขียนนิยายนะ แน่นนอนว่าส่วนหนึ่งเป็นเพราะอิทธิพลที่ได้มาจากแม่ของเขาไม่ผิดแน่ และตอนนี้ชายหนุ่มก็เรียกความสนใจกลับไปที่ตัวเองด้วยการขอให้เรเซลช่วยดูสิ่งที่อยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์แล้ว

“เรเซลครับ ช่วยดูตรงนี้ให้หน่อย ตัวเลขตรงนี้ถูกไหม”

“ไหนคูชิ”

ดีแลนยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบนิดหนึ่งก่อนจะต้องเบ้าหน้าเพราะความขมของมัน ระหว่างที่กำลังจะเอ่ยปากขอมกับน้ำตาลเพิ่มปีศาจข้างตัวก็เริ่มกระตุกทางเกงของเขา

“ดีแลน”

“อะไร” เขากระซิบถามพร้อมกับขมวดคิ้ว สีหน้าของเด็กชายซีดเผือดจนน่าสงสาร

“เรากลับกันเถอะ”

“ฉันยังคุยกับเรเซลไม่เสร็จเลย”

“แต่ฉันไม่อยากรออยู่ใกล้หมอนี่”

ดีแลนในร่างแอรอนมองนัยน์ตาสีฟ้าของอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ยังเงยหน้าขึ้นมองสเปนซ์แม้ว่านั่นจะต้องใช้แรงใจมหาศาลก็ตาม เขาเองก็เข้าใจว่าตัวเองติดขัดกับสเปนซ์มาก่อน แต่ก็ไม่ได้แย่งชิงที่อยากจะหนีหน้าไปให้ไกลขนาดนั้น

“ว่าแต่...แอรอนเนี่ย อายุเท่าไรนะ” เรเซลพูดแทรกห้วงความคิดขึ้นมาทำเอาดีแลนไหวตัวนิดหนึ่ง “สักสิบเจ็ดสิบแปดได้ไหม”

“สิบแปดครับ” ดีแลนตอบ “ผมอยู่เกรดสิบสอง”

“ไฮสคูลปีสุดท้ายแล้วสินะ ดีจังๆ” เรเซลว่ายยิ้มแ้มก่อนที่รอยยิ้มนั้นจะฝืดลง นัยน์ตาสีน้ำตาลคู่สวยทอประกายหม่นเมื่อเอ่ยประโยคถัดไป “ถ้าเกิดว่าดีแลนยังอยู่...เขาก็คงอายุเท่าเธอ”

ดีแลนชะงักไปทันที วินาทีนั้นทำให้เขาเข้าใจในที่สุด แม่ของเขาไม่ได้มีความสุขอย่างที่เขาสัมผัสได้ในตอนแรก แต่หล่อนแค่ไม่แสดงความเศร้าให้เห็นต่างหาก

“ดีแลน...?” ดีแลนที่อยู่ในร่างของแอรอนพูดขึ้นมาตามบทสเปนซ์ปิดหน้าต่างของตัวเองพับครึ่งก่อนจะพูดเสียงเรียบ

“เรเซลครับ ผมว่าเรา---

“จ๊ะ ดีแลน ลูกชายของฉันทนเอง” หล่อนหันมาพูดกับเด็กหนุ่มที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกชายเพียงคนเดียวของตัวเอง “เขาหายออกไปจากบ้านตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน หลังจากนั้นมาฉันทนก็ไม่ได้เจอกับเขาอีกเลย”

สเปนซ์นั่งเงยปากนัยน์ตาสีฟ้าคมกริบบ่งบอกถึงความระแวดระวังเมื่อมองหน้าดีแลน เด็กหนุ่มพยายามกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอแล้วเอ่ยถามต่อ

“เขาหายออกไปจากบ้านหรือครับ”

“หนีออกจากบ้านนะ” สเปนซ์เป็นฝ่ายตอบคำถามเสียเองและดีแลนรับรู้ได้ถึงร่องรอยตำหนิในน้ำเสียงนั้น “แต่ไม่รู้ว่่าหลังจากนั้น

เกิดอะไรขึ้นเพราะไม่ว่าเราจะส่งตำรวจหรือนักสืบไปตามหาตัวเท่าไร ก็ไม่มีใครเจอหมอนั่น”

“เขาคงติดอัดที่ต้องอยู่ในบ้านหลังนี้” เรเซลว่ายิ้ม ๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่บีบรัดหัวใจเหลือเกินในความรู้สึกของคนฟัง “ถ้าเกิดว่าฉันดูแลเขาดีกว่านี่ละก็---”

“ไม่ ไม่จริงนะครับ คุณไม่ได้ดูแลเขาไม่ดี” ดีแลนพูดออกไปอย่างเปลลอดตัว เขาพยายามนึกทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน เขาหนีออกจากบ้านเองจริง ๆ อย่างนั้นหรือ ทำไมเขาถึงจำเรื่องนั้นไม่ได้เลยล่ะ “ผม...ผมเชื่อว่าเรเซลต้องดูแลเขาอย่างดีแน่ ๆ แต่มัน...เอ่อ อาจจะเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบของเด็ก ๆ”

“ถ้าแค่อารมณ์ชั่ววูบ แล้วทำไมเขาถึงไม่กลับมาล่ะ” หญิงสาวถามเขากลับเสียงนุ่ม ไม่รู้ว่าทำไมหล่อนถึงมาพูดเรื่องนี้กับคนที่เพิ่งเคยเจอวันแรก อาจเพราะอีกฝ่ายเป็นเด็กที่อายุไล่เลี่ยกับดีแลน

แถมเมื่อกี้...หล่อนยังพูดได้ยินอีกฝ่ายเรียกตัวเองว่าแม่ บางทีหล่อนเองอาจจะคาดหวังให้เขาเป็นลูกชายคนที่หล่อนกำลังตามหาอยู่ก็ได้

บางที...หล่อนอาจจะกำลังกวาดตามองหาดีแลนอยู่ในทุก ๆ ที่ โดยไม่รู้ตัว

“เพราะ...เอ่อ” ความรู้สึกอยากจะร้องไห้กลับมาเล่นงานเขาอีกครั้ง เขาไม่อยากจะให้แม่อยู่รอเขาอีกแล้ว ในเมื่อดีแลนตายไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ไม่มีความหมายอะไรเลยที่จะนั่งเฝ้ารออย่างมีความหวังว่าเขาจะกลับมา “เขา...เอ่อ คุณไม่คิดหรือว่าเขาอาจจะตายไปแล้ว”

ปัง!

สเปนซ์ทุบโต๊ะเสียงดังก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ฉันว่านายควรจะกลับไปได้แล้ว”

“ผม...ผมขอโทษ” เขาพูดอย่างนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่เพิ่งหลุดออกจากปากไปมันร้ายแรงเพียงใดสำหรับคนที่ไม่รู้เรื่องราวแบบเดียวกับที่เขา

แต่สเปนซ์ไม่คิดอยากฟังคำแก้ตัวใด ๆ แล้ว ชายหนุ่มกระซอกแขนของแอรอนให้ลุกขึ้นตามเขาออกไปจากบริเวณเขตรั่วบ้าน ดีแลนไม่สนใจคนที่กำลังอุกกระซอกลากถูเขา คนเดียวที่เขาสนใจความรู้สึกก็คือแม่เท่านั้น

“เรเชล ผมขอโทษ” เขาตะโกนไล่หลัง “ผมไม่ได้ตั้งใจจะพุดให้คุณเสียใจจริงๆ”

สเปนซ์ลากเขาออกมาจนถึงนอกรั้ว แต่เหมือนชายหนุ่มจะกลัวว่าดีแลนอาจจะหาทางเข้าไปข้างในอีก เจ้าตัวเลยพาอีกฝ่ายมาจนถึงสวนสาธารณะที่อยู่อีกฝั่งของถนน ลากเขาไปในมุมที่ไม่มีคน จากนั้นก็ดันหลังเขาไปติดกับต้นไม้ต้นหนึ่ง ยันแขนไว้ข้างด้วยท่าที่ดูคลุมเครือ

“นายต้องการอะไรกันแน่”

“ไม่...ผมไม่ได้ต้องการอะไร”

“ทำไมถึงพุดออกไปแบบนั้น แล้วนายมายุ่งเกี่ยวกับครอบครัวของเราด้วยไม่ทราบ”

“อะ...ผมก็แค่แสดงความคิดเห็น”

“งั้นก็เก็บปากเก็บคำไว้แสดงความคิดเห็นเรื่องอื่นเถอะ เรเชล ข้าใจเรื่องที่ถูกชายหายตัวมานานมากแล้ว ฉันไม่ต้องการให้มีใครไปพุดจาแบบนั้นแล้วทำให้หล่อนต้องเจ็บปวดมากไปกว่านี้อีก”

“แต่ดีแลนหายตัวไปตั้งห้าปีแล้วไม่ใช่หรอครับ” อ่า แยะ เขาโกรธที่ผู้ชายตรงหน้าออกแรงลากแขนเขามาจนข้าก็เลยคุมสติไม่ค่อยอยู่เสียแล้ว “ระยะเวลาไม่นานขนาดนั้นแล้วยังไม่เจอตัวอีก...มันก็ควรจะทำให้ใจไว้บ้างไม่ใช่หรอว่าอีกฝ่ายอาจจะตายไปแล้วนะ”

นัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นแทบจะแซ่แซ่ดีแลนได้เลย เด็กหนุ่มมุดตานิ่งเงียบไปกับสายตาแข็งกร้าวที่ทำให้เขาเจ็บปวดมาตั้งแต่ตอนที่ตัวเองยังมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำ ทั้งที่สเปนซ์ไม่ได้ลงไม้ลงมือหรือทำอะไรนอกจากจ้องหน้าเขาเฉย ๆ แทะ ๆ แต่ทำไมเขาถึงรู้สึกเจ็บปวดได้มาก

ขนาดนี้

“นายไม่มีสิทธิ์อะไรมาตัดสินหรือแสดงความคิดเห็นเรื่องของดิแลน”

ทำไมจะไม่มี... ก็ผมคือดิแลนเองนี่

“ไปได้แล้ว” สเปนซ์ออกปากไล่ไม่ไว้หน้า “แล้วอย่าโผล่มาให้ฉันหรือเรเซลเห็นหน้าอีก ฉันว่าเรเซลเองก็คงไม่อยากจะเจอหน้านายอีกเหมือนกัน”

ดิแลนกัดฟันกรอด มองคนตรงหน้าอย่างเจ็บใจ หมอหนึ่งก็กล้าดียังไงมาบอกว่าเขาไม่มีสิทธิ์เจอหน้าแม่ของตัวเองอีกแล้วนะ?!

“ไม่มีทาง” เขาใช้อารมณ์หงุดหงิดลั่นๆ เป็นตัวผลักดันให้กล้าพูด “ผมจะกลับมาหาเรเซลอีก คุณเฝ้าเธอตลอดไปไม่ได้หรอก คอยดูเถอะ แล้วผมเชื่อว่าเธอก็จะยอมพบผมด้วย”

“นาย” สเปนซ์พูดอย่างไม่อยากจะเชื่อ แต่แล้วเมื่อสายตาของเขาประสานเข้าตรงๆ กับนัยน์ตาสีฟ้าต้อติ่งของอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็ต้องชะงักไปเมื่อรู้สึกเหมือนเห็นภาพซ้อนของใครอีกคนทาบลงมา

วินาทีนั้นชายหนุ่มนึกถึงดิแลน

ดิแลนเองก็มีนัยน์ตาสีฟ้าเหมือนกัน แต่จะหม่นกว่านี้เล็กน้อย

“ฮะ!...”

และเพราะสเปนซ์มัวแต่นึกถึงเรื่องนั้น รู้ตัวอีกทีแอรอนก็วิ่งหนีไปอีกฝั่งของสวนสาธารณะที่มีคนอยู่มากกว่าเสียแล้ว

ต้องเป็นเพราะเด็กคนนั้นเอาเรื่องเกี่ยวกับดิแลนมาพูดถึงแน่ๆ เขาถึงได้เผลอมองเห็นดิแลนทับซ้อนกับเจ้าตัว

บ้าจริง ๆ เลย

สเปนซ์สังหรณ์ใจว่าจะมีเรื่องวุ่นวายมากกว่านี้ตามมาอย่างแน่นอน

**ดีแลนกลับมาถึงห้องพักของแอรอนในเวลาเที่ยงอาทิตย์
ลับขอบฟ้าไปแล้ว**

ความรู้สึกมากมายยังคงอัดแน่นอยู่ในอก ทั้งความโกรธ ความ
เศร้า แล้วก็ความเจ็บที่หน้าอกแบบที่ตัวเองก็หาสาเหตุให้ไม่ได้

ดีแลนรู้ว่าครั้งหนึ่งเขาเคยสนิทกับสเปนซ์มากแบบที่ไม่มีใคร
สามารถแยกพวกเขาสองคนออกจากกันได้ บางทีอาจจะมากกว่าที่เขา
สนิทกับเจเรมี่ด้วยซ้ำ แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อช่องว่างระหว่างวัยมันก่อตัว
ขึ้นมา ชายหนุ่มผู้เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ของเขาคนนั้นก็ตีตัวออกห่าง
แม้แต่ในช่วงสุดท้ายของชีวิตก่อนที่เขาจะตาย เขาก็ยังไม่รู้เลยว่าทำไม
สเปนซ์ถึงได้เย็นชากับเขานัก แม้แต่ตอนนี้ที่เขาฟื้นมาอยู่ในร่างใหม่
แล้วเขาก็ยังไม่รู้

“นายไม่รู้จักจริงๆ หรือแกยังไม่รู้จักกันแน่” ปิศาจผมทองถามดีแลน
ที่นอนหงายอยู่บนเตียงทั้งที่ยังไม่อาบน้ำเปลี่ยนชุด

“ฉันไม่รู้จักจริงๆ”

“เหอะ โทท” น้ำเสียงของคนพูดฟังดูรุนแรงจนดีแลนต้องเลิก
คิ้วข้างหนึ่ง

“อารมณ์เสียอะไรของนาย”

“ฉันก็บอกนายแต่แรกแล้วว่าให้กลับๆ แล้วเป็นยังไงล่ะ สมใจ
นายแล้วลืมนิสัยที่สเปนซ์ทำทำที่แบบนั้นใส่”

ดีแลนนึกย้อนกลับไปตอนที่พวกเขาทั้งคู่สบตากันได้ต้นไม้
ต้นนั้น มันมีร่องรอยของความเจ็บปวดบางอย่างอยู่ในดวงตาสีฟ้า
คู่นั้นยามที่เอ่ยถึงดีแลน เขาไม่ชอบแววดตาแบบนั้นเลย

“แต่ตาเขาดูเศร้าจังนะ” ดีแลนออกความเห็น “มันไม่ได้เศร้า
แบบเห็นแล้วดูออกทันทีเลย แต่เหมือนมันดูเศร้าลึกๆ บอกไม่ถูก”

“บางทีนายอาจจะตีความผิดเองก็ได้นะดีแลน”

ดีแลนไม่อยากเถียงเขาจึงวกกลับไปเรื่องเดิมต่อ

“แล้วตกลงว่านายรู้หรือไม่ว่าสเปนซ์เกลียดฉันเรื่องอะไร”

“อ้อ! นั่นนะเหรอ จะเรื่องอะไรล่ะ” ปิตาจของเขาป็นข้ันมานอนแผ่หลาเป็นเพื่อนบนเตียง จ้องมองเพดานด้วยกัน “ก็เรื่องที่นายเป็นลูกแท้ ๆ ของเรเซลไง”

“หา!?”

“นายก็รู้ว่าหมอนั้นเป็นลูกบุญธรรมของคุณอา”

“ก็ใช่”

“แต่ที่นี้พอกคุณอาเสีย แม่ก็ต้องเอาเขามาเลี้ยงดูแทนใช่ไหม”

“อือฮึ”

“แล้วนายคิดว่าเขาจะรู้สึกยังไงล่ะ เวลาได้เห็นว่าเขาเรเซลแคร์นายมากกว่า รักนายมากกว่า นายคิดว่าที่เขาเขียนนิยายเพราะเขาอยากจะเขียนด้วยตัวเองงั้นเหรอ เปล่าเลย เขาอยากจะทำใจแม่ของเราต่างหาก เพราะเขียนนิยายเป็นอย่างเดียวที่ทำให้เขาได้ใกล้ชิดเรเซลมากกว่านาย คิดแบบนี้แล้วทุกอย่างมันก็ลงล็อกดี ว่าไหมล่ะ”

ดิแลนเงียบไปไม่ตอบ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาคล้อยตามกับความคิดนี้

“...แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ” คนผมดำพูดขึ้นมาในที่สุดหลังจากเงียบไปพักใหญ่ “ฉันเลิกเป็นลูกของเรเซลไม่ได้สักหน่อยนี่”

ปิตาจตัวน้อยของเขายกไหล่แม้จะยังนอนหงายอยู่บนเตียง

“ก็คงต้องให้เขาเกลียดไปตลอดเขาชีวิตนั่นแหละ”